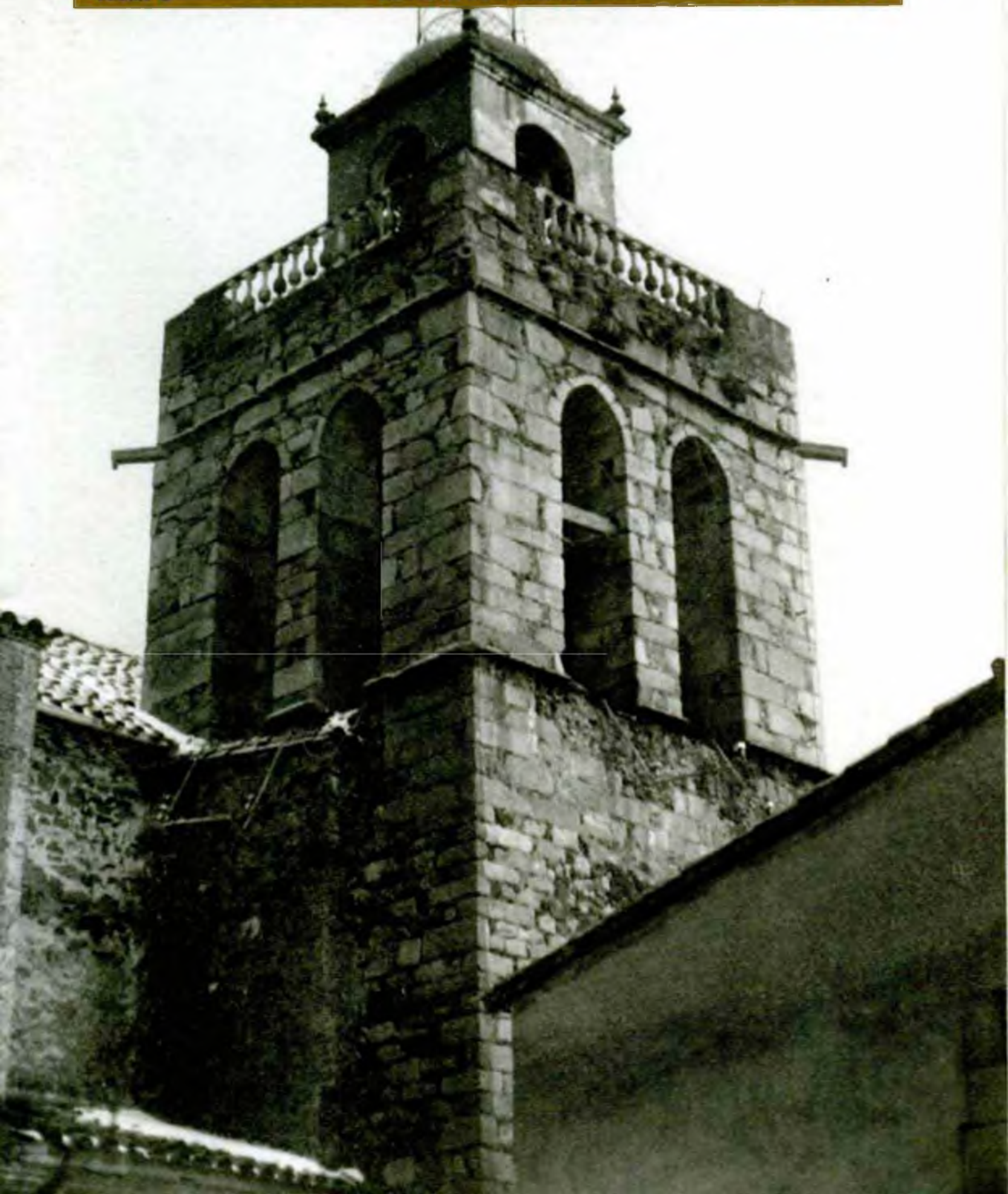

El Rec Clar

Num. 8

REVISTA DE VIDRERES

GENER 2000

Telèfons d'interès

Mòbil Vigilants	670 06 77 40
Oficina Vigilants	972 85 00 00
Centre d'Emergències de Catalunya	112
Oficines Municipals	972 85 00 25
Fax Oficines Municipals	972 85 00 50
Assistent Social	972 85 01 70
Llar d'Infants	972 85 09 17
Biblioteca	972 85 12 85
Centre Cultural	972 87 50 85
Llar dels Jubilats	972 85 09 07
Centre d'Assistència Primària	972 85 01 56
Col·legi Sant Iscle	972 85 01 03
Preescolar Sant Iscle	972 85 08 36
Col·legi Salvador Espriu	972 85 08 08
Piscina Municipal	972 85 00 27
IES	972 85 07 11
Pavelló municipal (públic)	972 85 12 14
Pavelló municipal (oficines)	972 85 14 45
Mossos d'Esquadra	088
Comissaria Sta. Coloma de Famers	972 84 27 57
Fax Comissaria	972 84 22 01
Informació ciutadana	012
Bombers	085
Bombers Maçanet de la Selva	972 85 88 28
Creu Roja Vidreres	972 85 03 54
Creu Roja Sta. Coloma de Famers	972 87 70 60
Creu Roja Maçanet de la Selva	972 85 85 00
Comeus i Telègrafs	972 85 11 33
Nova adreça: C/ Sils, 1 - baixos	
Horari: dilluns a divendres, de 12 a 2	
dissabtes de 10 a 12	
Farmàcia	972 85 05 75
Rectoria	972 85 00 61
Consell Comarcal	972 84 21 61
Consell Comarcal (Recaptació)	972 84 01 78
Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 21 61
Fax Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 08 04
Enher (avaries)	900-77 00 77
Protectora animals (Tossa de Mar)	972 34 20 30
Veterinari titular	972 84 26 42
Veterinari (consultes privades)	972 85 01 14 - 972 85 87 85
Servei autobusos	
Fills R. Mas	972 85 04 25
SARFA	972 85 01 57
Taxi - Pedro Cueto	972 85 10 52
Taxi - Rafael Vico	972 85 11 39
Mòbil Rafael Vico	609 31 69 32

Horaris de serveis

Oficines municipals

De dilluns a divendres, de 8 del matí a 3 de la tarda.

Dissabtes, de 9 del matí a 1 del migdia.

Alcaldia (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 7 a 8 del vespre.

Divendres, de 6 a 8 de la tarda i hores convingudes.

Hisenda i finances (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Urbanisme, obres i serveis (Josep Sala i Puig)

Dimecres, de 1 a 2 de la tarda i hores convingudes.

Cultura, ensenyament i festes (Lluís Ferrer i Prat)

Dimarts, de 8 a 9 del vespre (hivern).

Dimarts, de 9 a 10 del vespre (estiu) i hores convingudes.

Medi ambient i medi natural (Pere Parer i Tarrés)

Dissabtes, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Governació i personal (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores convingudes.

Sanitat i serveis socials (Martirià Serra i Roca)

Dilluns, de 4 a 5 de la tarda i hores convingudes.

Esports, entitats i joventut (Manel Hermoso i Lendínez)

Dilluns, de 9 a 10 del vespre i hores convingudes.

Serveis tècnics (Lluís Lloret i Quer, arquitecte tècnic, i Joana, arquitecte tècnic, inspector d'obres)

Dimarts, dimecres i dijous, de 2 a 3 de la tarda i hores convingudes.

Serveis socials (Maite Boldú, treballadora social)

Dijous, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Jutjat de pau

Dilluns, dimecres i divendres, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Biblioteca

Dijous, divendres i dissabtes, de 10 del matí a 1 de la tarda.

Dimarts, dimecres, dijous i divendres, de 3/4 de 4 a 8 de la tarda.

Recollida de trastos vells

Segon i últim dimecres de cada mes.

Farmàcies de guàrdia de l'ABS de Sils-Vidreres-Maçanet

Gener

Dilluns 17	Riera
Dimarts 18	Altimir
Dimecres 19	Moré
Dijous 20	Masó
Divendres 21, Dissabte 22, Diumenge 23	Moré
Dilluns 24	Riera
Dimarts 25	Altimir
Dimecres 26	Moré
Dijous 27, Divendres 28, Dissabte 29, Diumenge 30	Masó
Dilluns 31	Riera

Febrer

Dimarts 1	Altimir
Dimecres 2	Moré
Dijous 3	Masó
Divendres 4, Dissabte 5, Diumenge 6	Altimir
Dilluns 7	Riera
Dimarts 8	Altimir
Dimecres 9	Moré
Dijous 10, Divendres 11, Dissabte 12, Diumenge 13	Masó
Dilluns 14	Riera
Dimarts 15	Altimir
Dimecres 16	Moré
Dijous 17	Masó
Divendres 18, Dissabte 19, Diumenge 20, Dilluns 21	Riera
Dimarts 22	Altimir
Dimecres 23	Moré
Dijous 24	Masó
Divendres 25, Dissabte 26, Diumenge 27	Altimir
Dilluns 28	Riera
Dimarts 29	Altimir

Març

Dimecres 1	Moré
Dijous 2	Masó
Divendres 3, Dissabte 4, Diumenge 5	Moré
Dilluns 6	Riera
Dimarts 7	Altimir
Dimecres 8	Moré
Dijous 9, Divendres 10, Dissabte 11, Diumenge 12	Masó
Dilluns 13	Riera
Dimarts 14	Altimir
Dimecres 15	Moré
Dijous 16	Masó
Divendres 17, Dissabte 18, Diumenge 19	Altimir
Dilluns 20	Riera
Dimarts 21	Altimir
Dimecres 22	Moré
Dijous 23	Masó
Divendres 24, Dissabte 25, Diumenge 26	Moré
Dilluns 27	Riera
Dimarts 28	Altimir
Dimecres 29	Moré
Dijous 30	Masó
Divendres 31	Riera

Maçanet de la Selva, Riudarenes, Sils, Vidreres: Servei d'urgències diürn i nocturn (de 9:30 a 9:30 del dia següent), amb guàrdies localitzades.

Maçanet de la Selva, Farmàcia Riera: Plaça Major, 15 - 972 85 80 71

Riudarenes, Farmàcia Masó: Ctra. Santa Coloma, 34 - 972 85 61 37

Sils, Farmàcia Altimir: Ctra. Santa Coloma, 4 - 972 85 30 38

Vidreres, Farmàcia Moré: Pau Casals, 22 - 972 85 05 75

Serveis.....	2
Editorial.....	3
Parlem de.....	4 - 6
Des de la Casa de Vila.....	7 - 8
Parlem amb.....	9 - 10
Llar de jubilats.....	11
Anem a estudi.....	12 - 13
Centre cultural.....	14 - 15
Actualitat.....	16 - 18
Esports.....	19 - 22
La sortida.....	23
El viatge.....	24 - 25
Opinió.....	26 - 27
Fem una queixalada.....	28 - 29
Temps era temps.....	30
Entreteniments.....	31

Bústia

Tots els qui desitgin expressar les seves opinions sobre la revista o sobre temes que considerin d'interès per al lector, poden enviar els seus escrits, amb nom i cognom, no pseudònim, amb un màxim de 30 ratlles a: El Rec Clar, C/Catalunya, 29. 17411 Vidreres.

Edita: AJUNTAMENT DE VIDRERES

Consell de Redacció: Dolores Iborra, Montse Clurana, Montse Vila, Ramon Garriga, Joaquim Bayé, Anna Vlàder, Lluís Ferrer i Pere Comalada.

Disseny i Fotocomposició: JJ Comunicació

Impressió: Gràfiques Fornells

Dipòsit legal: GI-235-98

El Rec Clar no s'identifica necessàriament amb els articles signats.

Portada: Campanada Vidreres (Foto: Pere Valls Solà)

amb la col.laboració de

Diputació
de Girona

Poc a poc ens hem anat acostumant a posar el número 2 quan hem d'escriure la data. Aquell 2000 del qual la gent gran parlava fa ja anys i que sempre deia que no el veuria, ja ha arribat. Hem deixat enrere el preocupant "efecte 2000" i s'ha demostrat que els canvis d'any, i també de segle, no són res més que la necessitat que tenim els humans de coses concretes per donar una mica de salsa a la vida. "Com prova l'any nou?", sentim preguntar al nostre costat, i la resposta sol ser sempre la mateixa: "Doncs, com l'any passat". I potser aquí rau la desgràcia.

Si llegim els diaris dels primers dies del 2000 veurem que les notícies, lamentablement, són les mateixes: un home mata la seva exdona i se suïcida, ferits en una baralla a l'entrada d'una discoteca, més morts en la guerra de..., s'embutxacava X milions abusant del seu càrrec, etc. etc. De debò que ens agradaria que l'entrada al nou mil.lenni, que diuen que serà l'any vinent però l'hem celebrat ara, no fos només un fet simbòlic, sinó que suposés un canvi de debò en les estructures de la societat. Seria ben bonic poder dir que les guerres, les intoleràncies, les incomprendions, la falta de respecte a les persones, eren coses del segle passat, del segle XX, i que el nou segle ens ha portat pau, diàleg, comprensió, respecte. Tot això pot semblar una utopia, però tampoc no deu ser massa dolent ser utòpics. Entre altres coses perquè si n'estem convençuts tots plegats ja hauríem donat el primer pas. El greu problema de la societat és que sempre esperem que les solucions vinguin dels de dalt, dels que manen, quan en realitat els grans canvis es produïrien si cadascú en el seu petit món hi aportés el seu gra de sorra. Alguns hauran celebrat d'una manera ben especial l'entrada del 2000, d'altres se n'hauran anat a dormir a la mateixa hora de cada dia. Tot plegat, però, ja és història. El que importa ara és que tots els veïns i veïnes de Vidreres construïm el nostre futur amb generositat, respecte a les opinions i maneres de ser dels altres i col.laboració en tot el que pugui suposar una millora per al nostre poble. És amb aquesta intenció que us diem a tots Bon Any 2000.

El segon centenari de la benedicció de l'actual església de Vidreres, 1799-1999

Aspecte actual de l'església i la plaça.

El 1999 ha fet 200 anys que es va beneir l'actual església de Vidreres. Entre els anys 1790 i 1800 es construí l'edifici de l'actual església. Aquest es bastí sobre l'antic, del qual només en queda potser part de l'actual campanar i la portalada, així, el 1650, quan s'acordà fer la portalada de l'església parroquial de Caldes de Malavella, el model a seguir era el de l'església de Vidreres. Actualment es pot comprovar que les portalades de Vidreres i Caldes de Malavella són idèntiques, amb petits detalls de variació.

Algunes de les dades significatives de la construcció de la nova església es detallen a continuació.

El 2 de maig de 1790, festa de precepte, estant congregat la major part del poble a l'església, els domers (capellans que s'encarregaven de la parròquia) Miquel Domènech i Salvi Oller van demanar el consentiment dels parroquians per bastir una església nova en trobar-se la vella inútil i molt arruïnada. Estava tota la gent agenollada dins l'església i després d'haver-los exhortat i fet veure la necessitat que hi havia de construir una nova església, els qui hi estiguessin d'acord s'havien d'aixecar i els qui no, continuar agenollats. Tots s'alçaren, tret de 4 ó 6. D'aquesta manera s'inicià la construcció de la nova església.

El 4 d'octubre de 1790, festa de la dedicació de l'església vella, es posà la primera pedra del nou temple sota el fonament de la paret de la culassa de la nova església, a on està col·locat el retaule major.

El 29 de setembre de 1799 s'informa que l'església nova estava molt avançada i que calia començar a enderrocar la vella per finalitzar les obres.

El 6 d'octubre de 1799, a les deu del matí, els domers de Vidreres Francesc Trémols i Bartomeu Olivet, en nom del bisbe de Girona, van beneir l'església nova i tot seguit cantaren l'ofici solemne. A les tres de la tarda, es va traslladar el santíssim sagrament de l'església vella a la nova. El recorregut es va fer amb processó solemne i fou el següent: de l'església cap al carrer Nou i tornant al cantó de la casa Rossinyol, van fer el cercle de les altres processons fins a la plaça i després a l'església nova. Es cantaren vespres i goigs del sagrament i es donà la benedicció amb l'esmentat sagrament.

El 20 d'octubre de 1800 els administradors de l'obra major de l'església (fons destinat a la conservació de la parròquia) informaren al Bisbat que el 7 de setembre d'aquest mateix any un fort huracà va fer caure uns envans que tancaven l'església nova que s'estava construint. Així, l'església quedava oberta i moltes vegades el vent apagava els ciris quan se celebrava missa. Aquest desperfecte no es podia reparar per manca de diners, ja que la gent no va fer donacions en haver estat escassa la collita.

Com hem vist, l'actual església es bastí sobre la vella, però ocupant més terreny. Això suposà negociacions amb els propietaris que afrontaven amb l'església: les famílies Mazó i Sans. Però ben aviat, el 30 de setembre de 1790, se signà una concòrdia (acord) entre el noble Ramon Sans de Monrodon de Sala i Alemany, Pere Lluís, regidor degà i procurador de l'Ajuntament de Vidreres; i Josep Llobet, pagès de Vidreres, com a procurador del cirurgià vidrerenc Esteve Mazó i Saura. Amb aquest acord Esteve Mazó cedia

a l'Ajuntament el terreny necessari per allargar l'església, un terreny que havia estat comprat anteriorment pels Mazó als Sans, amos del mas Albanell de la Creu (actualment és can Garriga). Els Mazó cedien als Sans un passatge que podien tancar i aprofitar per a l'era. L'Ajuntament, per altra banda, cedia als Mazó el passatge entre la seva casa i l'església, on podien fer portal i tancar-lo amb clau. L'Ajuntament no podia fer escala en aquest per pujar al campanar i havia de treure l'existent.

Una vegada solucionat el tema del terreny per construir la nova església, quedava la qüestió del finançament de l'obra; una qüestió que no fou solucionada tan ràpidament com l'anterior. L'obra major de l'església cada any cobrava censos en gra, pensions censals i censos en gallines amb un valor de 91 lliures anuals, però les despeses ordinàries (per pagar la cera, encens, pensions dels capellans, netejar, adobar campanes, roba, etc.) suposaven unes 88 lliures anuals, de manera que només sobraven 3 lliures anuals per despeses extraordinàries, insuficients per pagar la nova església. Altres fonts d'ingressos foren els donatius de diverses persones, així trobem que el 21 de setembre de 1794 Joan Dalmau, jove treballador de Caulès, va vendre una casa situada a les Cases Noves (actuals carrers Picomell i dels Dolors) i donà l'import de 200 lliures per l'obra de l'església. L'1 de juny de 1794 el benefici (en moltes parroquies, a part dels domers, hi havia altres capellans, que eren els beneficiats, els quals, normalment, a canvi de dir missa en un determinat altar cobraven uns diners a l'any) de Sant Pau, fundat a l'església de Vidreres, fou unit pel bisbe de Girona Tomàs de Lorenzana a l'obra de l'església. L'import de les rendes era de 40 lliures a l'any, que era el resultat després de restades les despeses.

Tot i aquesta font de finançament extraordinària, sembla que els ingressos no foren suficients per fer front al pagament de les despeses. Així, el 20 d'octubre de 1800 els administradors de l'obra major de l'església comenten que per causa de les obres es deuen molts diners i que l'obra ha estat denunciada al tribunal d'Hostalric per morositat als paletes i fusters. En aquells moments, per al seu funcionament, l'obra cobrava cada any censos de blat, civada i ordi, censos de diners i delme; que suposaven uns ingressos anuals de 165 lliures, això permetia crear un censal (prés-tec) de 2.000 lliures, quantitat que el mestre arquitecte i altres persones consideraven suficient per reparar els desperfectes, satisfer endarreriments i continuar els treballs de la fàbrica. Així doncs, van demanar permís al bisbe per crear el censal de 2.000 lliures. El 8 de novembre de 1800 ja creen un censal d'un import de 1.000 lliures i pensió anual de 30 lliures, i qui deixa els diners és Josep Mazó, canonge de la seu de Girona. Aquests diners serviren per pagar els deutes el mateix any 1800: 288 lliures al rajoler de Riudellots de la Selva Narcís Auarat per la cuita de rajoles, maons i teules, 88 lliures a un picador de pedra, 424 lliures al mestre de cases de Girona Agustí Soriano com a mestre major de la construcció, i 201 lliures per la despesa de guix. El 1850 encara es pagaven pensions del censal de 1.000 lliures. ■

JOSEP FORMIGA I BOSCH

Vidreres 1390

Tres dies del mes de novembre de 1390 -14, 15 i 22-, en dues parts, se celebrà a l'Església Parroquial de la Benaventurada Maria de Blanes una assemblea presidida pel dinàmic Bernat IV, dit Bernardí (1352-1423), vescomte de Cabrera entre 1373 i l'any de la seva mort i senyor d'altres dominis, assistit per Jaume Puig, notari públic de la dita vila i que ja havia complert la mateixa funció, el 9 d'agost de 1387, en una altra assemblea celebrada sota la presidència del mateix vescomte.

Per la importància de la reunió s'ha de citar l'assistència de Jacobo Simón, especialista en Dret; de Bernat de Montrodó, jove majordom de la casa vescomtal; i de Pere Tapiola, draper de Blanes.

L'assemblea tenia com a ordre del dia prendre acords definitius relacionats amb les obligacions econòmiques i fiscals derivades de les compres dels castells de Blanes i Palafoits. Es tractava, finalment, que totes les batllies, universitats i castells termenats del vescomtat complissin amb el seu deure.

És interessant seguir l'ordre del document notarial. En primer lloc, com és natural, la representació de la batllia i universitat d'Hostalric, capital del termidor, seguida de la de la batllia i universitat de Blanes i, en tercer lloc, fet apreciable, la batllia i universitat del Castell de Sant Iscle, sense el topònim, ni en llatí curial ni en català, «Vidreres», i a continuació els síndics de les batllies i universitats de Palafoits, Montpalau, Tordera, Riudarenes, Maçanet, Arbúcies, Montclús, Anglès i Osor, per rigorós ordre.

El notari, ni tan sec ni tan laconic com de costum, es va permetre fins i tot recordar la importància de la música que seguia a l'elecció dels síndics escollits «per probos homines dictarum universitatum cum sono simboli et tube, sive anafit», o sigui amb música de cimbal o platerets i trompetes que podien tenir de 80 a 130 centímetres. Tampoc no va ésser tan laconic el vescomte amb les seves respostes a les demandes millor presentades que l'any 1387. No faltava la fórmula notarial «plau al dit senyor» -substituída una vegada per «vol lo senyor»-, gairebé seguida sempre de resposta concreta.

A part d'aspectes personals amb noms concrets es demanava que contribuïssin Palafoits, Anglès, Osor i «los homens del monestir de Sant Pol», segons allò promès, i que no faltés la contribució de tots; que cap persona del domini no pogués ser presa per cas civil, ni perdre membre si no era mereixedora de pena de mort; que a no ésser en cas de guerra o fam el vescomte i els seus oficials permetrien la importació i l'exportació de gra a les respectives demarcacions; que els vassalls podien comerciar entre ells; que cap oficial o escrivà del vescomte podia vendre pa i vi per moltes raons; el control i pes de totes les mercaderies, pensant especialment en els gremis de carnisers, flequers i taverners, sense oblidar el capítol dels peatges, que tots els capellans del domini contribuïssin a la «reemsó», redempció, de certs contractes i que tothom presentés les seves èpoques, documents en els quals els creditors declaren que els deutors han pagat la quantitat deguda.

Amb l'aprovació de tot el que s'ha assenyalat tornaren a Vidreres, a peu o a cavall, els seus representants, Guillem Janer, representant també l'any 1387, i Bernardus Serra. ■

ANTONI VIVES COLL

La petita història

En el darrer número de la revista EL REC CLAR vàrem encetar un àmbit de la Història que fa referència a aspectes socials i quotidians dels nostres antecessors, del nostre poble, de la nostra comarca, però segur que també de molts indrets d'Europa.

En concret, a l'anterior article es va tractar una realitat, la dels nounats no desitjats per motius socials o econòmics que les grans obres d'història no s'aturen a relatar. Aquesta petita història, que és la de la gent senzilla i de la realitat que l'envolta, ens pot servir, deixant per fet que així sabrem com vivien, perquè hom pugui reflexionar sobre com ha estat l'evolució de la nostra societat, en quins aspectes ha canviat i en quins no, què ha estat positiu i què no.

Personalment, el que més m'ha sorprès mentre agafava apunts per poder redactar l'article de l'actual número és que la major part de les vivències d'aquells individus es feien en societat, en qualsevol acte quotidià hi era present altri, el veí, l'amic, un treballador de la casa. Ara les coses no són així. Crec que s'ha passat d'un sistema de viure potser excessivament social a un sistema massa individual que moltes vegades es transforma en aïllament i incomunicació o manca d'implicació, ja sigui en espais més reduïts com les comunitats de veïns o més amplis en referència a iniciatives culturals, esportives, etc. d'àmbit de barri o de municipi.

Després d'aquesta reflexió que, francament, no sabia si col·locar-la al començament d'aquest article o al final, però que sabia segur que hi havia de ser perquè entenc que la Història ha de servir per a la reflexió de la gent d'avui, començaré l'article en si, el que volia ser en un principi. La societat, la gent del set-cents, del segle XVIII, a on vivia, amb qui, com. Això ens ho explica molt bé el doctor en Història Moderna, Miquel Borrell i Sabater, en la seva tesi doctoral.

L'estructura familiar i els diferents membres que conviuen en una mateixa casa en el segle XVIII a la zona de la comarca de la Selva difereix força de l'actualitat, on predomina la família nuclear.

En les cases benestants conviuen juntament, a més de pares i fills, oncles, fills polítics, germans i, a més a més, criats, aprenents, treballadors de la casa. Tot això implica que existeixi poca intimitat, que s'impedeixi l'establiment d'unes relacions profundes entre pares i fills o entre marit i muller. L'aspecte relacional en general queda diluït en un context més ampli de relacions socials, sobretot, si tenim en compte la necessitat de compartir les diferents zones comuns i al fet que fins a finals del segle XVIII no es generalitzen les habitacions tancades, de forma que totes les habitacions quedaven obertes i comunicades per un passadís amb una intimitat nul·la.

La mateixa estructura relacional de caràcter ampli d'aquestes cases benestants feia que apareguessin rela-

Entrada principal de la Torre.

cions extramatrimonials entre senyors i criats propiciant l'aparició de fills il·legítims. Aquests fills, per motius socials, juntament amb la incorporació de membres a l'estament eclesiàstic per preservar el patrimoni familiar a través de la figura de l'hereu, són l'únic degoteig de membres de la família cap a l'exterior, generalment dirigits cap a dides que llogaven els seus serveis.

En les cases més pobres l'estructura de convivència és més reduïda, ja que hi ha un degoteig constant de membres cap a l'exterior: ingrès a cases benestants, ja sigui de criat o d'aprenent o bé incorporació a l'exèrcit. L'estructura arquitectònica d'aquestes cases es limitava a una o dues estances. A més, fins al segle XVIII encara s'utilitzava el llit comú. També ens trobem, doncs, amb unes estructures que no permetien les intimitats.

És evident que amb aquestes condicions també existien fills no desitjats. Aquests, però, a diferència de les classes benestants, eren abandonats en camins esperant que algú els recollís i els portés a l'hospici. Les causes eren econòmiques, per excés de fills o per evitar que la mare deixés de treballar.

Els avis, una figura que dotava de sentit de pertinença a una família o que era el nexa d'unió entre els diferents components d'aquesta, eren poc presents, segurament a causa de la poca esperança de vida de l'època. ■

PERE COMALADA

Acords del Ple de l'Ajuntament

Sessió del 21 d'octubre de 1999

- * S'acorda aprovar un conveni de col·laboració entre el Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Vidreres sobre l'assumpció per part dels Mossos d'Esquadra de les facultats de denúncia i sanció per infraccions de les normes de circulació en les vies urbanes del municipi.
- * A la convocatòria de les places de Jutge de Pau titular i suplent del Julgat de Pau de Vidreres s'hi han presentat quatre candidats: Joan Colls i Vall-Ilosera, Pere Comalada i Cardona, Marina Castellano Liébana i Marina Fernández Liébana. S'acorda proposar com a Jutge de Pau titular Joan Colls i Vall-Ilosera i com a Jutge de Pau suplent Pere Comalada i Cardona.
- * S'aprova un conveni de col·laboració entre el Consell Comarcal de la Selva i l'Ajuntament de Vidreres amb la finalitat de rebre aportacions per finançar els costos de la recollida selectiva d'envasos.

Sessió del 20 de desembre de 1999

- * S'acorda aprovar definitivament la modificació de les següents Ordenances Fiscals per a l'exercici de l'any 2000:
 - Ordenança Fiscal núm.1 - Reguladora de l'Impost sobre Béns Immobles (IBI).

- Ordenança Fiscal núm.1.2. - Reguladora de l'Impost sobre Vehicles de Tracció Mecànica.
- Ordenança Fiscal núm.1.3. - Reguladora de l'Impost sobre construccions, instal·lacions i obres.
- Ordenança Fiscal núm.2.1. - Reguladora de la Taxa per a la realització d'activitats jurídic-administratives de competència local.
- Ordenança Fiscal núm.12 - Reguladora del lloguer de material.
- Ordenança Fiscal núm.13 - Reguladora del Servei per a la utilització d'instal·lacions esportives i culturals: piscina municipal, camp de futbol, pistes de tennis, sala del Teatre Casino la Unió, pavelló.
- Ordenança Fiscal núm. 2.2. - Reguladora del Servei de recollida domiciliària d'escombraries.
- Ordenança Fiscal núm.3 - Reguladora de la Taxa per a la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local. Entrada de vehicles a través de les voreres i reserves de via pública, clavegueram (connexió), Llar d'infants municipal Sant Iscle i Santa Victòria.
- * S'acorda convocar una plaça de vigilant municipal.
- * S'acorda aprovar el reglament per a l'ús de les instal·lacions de la zona poliesportiva municipal.

Balanç econòmic de la Festa Major 1999

Ingressos

Anuncis programa Festa Major	1.370.000
Cartell programació Festa Major	20.892
Venda de llotges	198.000
Venda d'entrades	2.327.000
Ingressos procedents de parades	686.965
Ingressos llum pagada per firaires	187.500
Subtotal	4.790.357
Inversió municipal a la Festa major	6.210.918
Total ingressos.....	11.001.275 pessetes

Despeses

Restaurant - Orquestres - Estada cuidadors vaquetes	68.450
Begudes - Per a les coques	27.685
Restaurant - Orquestra Selvatana	44.994
Cafés per al rom cremat	1.150
Rams per a pubilles	48.000
Bombones de butà	2.650
Trofeus i plaques pubilles i hereus	134.560
Moscatei per a les coques	14.000

Coques - Panificadora	32.340
Fotografies - Factura supor.....	22.612
Bandes i faixaes pubilles i hereus	60.000
Begudes músics	68.550
Cola per a cartells - Papereria	3.430
Vals per a botifarres - Sporting Caulès.....	137.000
Rom cremat - Factura Destil·leries del Penedès.....	96.459
Gots i banderoles - Massegur.....	47.911
A.J. Ruz S.L.	136.734
Serveis de missatgeria - MRW	4.507
Magatzems la Moda - Roba per confeccionar bandes....	14.185
Publicitat - Ràdio, televisió, premsa, programes	900.114
Corre-bous	1.364.022
Fira - Decoració pavelló, ENHER, mòdul lavabo, Oter	1.238.922
Conjunts, Equips de música, Orquestres i Teatre	5.933.000
Pagament al 9 Caulès en concepte de guixeta i control de porta i transport de cadires	600.000
Total despeses	11.001.275 pessetes

La recollida selectiva és una cosa de tots

Benvolguts ciutadans i ciutadanes,

Haureu observat que, darrerament, als carrers del poble, s'hi han instal·lat contenidors de recollida selectiva: hi ha el contenidor groc, on abans es llençaven llaunes, ara s'hi pot tirar tota mena d'envasos de plàstic, llaunes, brics i bosses; també hi ha el contenidor normal de deixalles orgàniques, i el contenidor blau per llençar paper.

Actualment ja podem reciclar part de les deixalles del nostre municipi si separem el paper, el cartró, el vidre, els envasos i la matèria orgànica.

És una tasca de cada dia i que vol un esforç de tots nosaltres, però de ben segur que sabrem trobar una manera d'incorporar-ho com a un fet normal en la nostra vida quotidiana.

Des de l'Ajuntament i el Consell Comarcal treballem per posar contenidors a l'abast de tothom, però només si cadascun de nosaltres col·labora en la separació de les deixalles a les nostres llars aconseguirem estalviar matèries primeres i allargar la vida dels abocadors de la comarca.

No és qüestió d'edat ni de condició, el medi ambient és de tots i cal respectar-lo.

Esperem, doncs, que participeu en la recollida selectiva.

PERE PARER

Regidor de Medi Ambient i Medi Rural

Calendari per abonar els impostos municipals de l'any 2000

El calendari establert perquè els vidrerencs abonem els impostos municipals de l'exercici del 2000 és el següent:

Impost de Vehicles de Tracció Mecànica (IVTM):
febrer i març

Impost de Béns Immobles (IBI, rústica i urbana):
maig i juny

Impost d'Activitats Econòmiques (IAE):
agost i setembre

A més d'abonar aquests impostos en els esmentats períodes, tant a les dependències del Consell Comarcal de la Selva a Santa Coloma de Farners, com a les oficines de les diferents entitats bancàries, s'han fixat els següents dies perquè els contribuents de Vidreres puguin fer efectius els corresponents pagaments en el propi municipi:

Impost de Vehicles de Tracció Mecànica:
10 de febrer i 9, 23 i 24 de març

Impost de Béns Immobles:
11 i 25 de maig; 22, 23 i 30 de juny i 1 de juliol

Impost d'Activitats Econòmiques:
31 d'agost i 7 i 21 de setembre

Altres informacions

* Adjudicació de la plaça de manteniment de la zona poliesportiva a Josep Puig Costes.

* Adjudicació de la tanca de la pista de tennis, amb filat metàl·lic, a l'entitat mercantil Serralleria Erban S.L.

* Aprovació de l'Estudi de Seguretat i Salut del Centre Civic Polivalent.

* Subvenció de 200.000 pessetes per a l'equipament del pavelló poliesportiu municipal concedida per la Diputació de Girona.

* Legalització de l'emissora municipal per part de la Inspecció de Telecomunicacions.

* Obres de millora de la Casa de la Vila per a l'organització i ordenació de les dependències municipals, oficines i serveis tècnics.

* Campanya ginecològica al Centre d'Assistència Primària (CAP).

* Equipament informàtic de les oficines municipals per un import total de 2.997.000 pessetes a càrrec de l'empresa Espai Informàtic, que, a més de la innovació tecnològica es va fer càrrec de prevenir l'efecte 2000.

* Informatització del CAP amb un pressupost total de 2.508.991 pessetes, de les quals la Diputació de Girona subvenciona 2.500.000 pessetes.

* Conveni entre l'Ajuntament de Vidreres i la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, la Caixa, per a la Llar de Jubilats.

* Supressió temporal de llicències d'instal·lació de bases de telefonia mòbil.

* Campanya de donació d'òrgans al CAP.

* Subvenció de la Generalitat de Catalunya per a la Llar d'infants per un import de 2.919.244 pessetes.

Llicències d'obres aprovades per l'Ajuntament

Durant el darrer trimestre de l'any 1999, la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Vidreres ha aprovat un total de 79 llicències d'obres, que es distribueixen de la següent manera:

TIPUS LLICÈNCIA	NÚMERO
Obres majors	33
Obres menors	45
Prórrogues	01

El segle XX vist per la gent gran

La gent gran que ha viscut gairebé tot el segle que s'acaba a finals d'any -per a alguns ja es va acabar el passat 31 de desembre- són els millors testimonis del canvi de vida experimentat a Vidreres en aquest cent anys. És per això que hem volgut conèixer quin record tenen del segle XX, un segle que ha registrat més canvis que els 19 anteriors, l'Engràcia Llorens, que és la vidrerenca de més edat i que aviat ingressarà en el selecte club de les persones centenàries, en Rafael Farniol, que té 92 anys i és descendent de l'home que va introduir l'electricitat al poble; i la Paquita Madrenys, una dona de 90 anys molt coneguda per tota la gent del poble, ja que la seva família ha tingut, entre d'altres negocis, una fàbrica de gasoses i un bar.

L'Engràcia, centenària

L'Engràcia Llorens i Gener és la dona més gran de Vidreres ja que és a punt de fer 100 anys perquè va néixer el 12 de juliol del 1900 a Can Sala, tot i que al llibre del Registre Civil consta que va néixer el 3 de juliol de 1898. Recorda que quan ella era petita l'escola era a la Casa de la Vila i comenta que no va poder anar-hi gaire temps perquè «als onze anys em vaig quedar sense mare i, a més, la meva germana tenia fills i jo els havia de cuidar, de manera que no podia anar gairebé mai a l'escola».

Aviat farà 25 anys que resideix en una casa del poble però fins a l'edat de 75 anys va viure al camp dedicant-se a conrear la terra, cuidar el bestiar, collir naps... és a dir, a fer de pagesa. «Alguna vegada fins i tot vaig llaurar amb el cavall», afirma l'Engràcia, que conserva un munt de records d'aquesta època de la seva vida, un període en què la família Llorens acostumava a baixar al poble

els dijous i els diumenges. El dijous era el dia de mercat i l'aprofitaven per anar a fer un vol i per comprar els queviures que els feien falta per passar la setmana. «Tot el que podiem ens ho feiem, però els dies de mercat baixàvem a donar una volta i a comprar algun dolç i els diumenges baixàvem expressament per anar a missa», explica l'Engràcia, que comenta que «haviem de fer el trajecte a peu perquè no disposàvem de cap mitjà de transport, però amb els anys el meu fill es va comprar una moto i després baixàvem amb ell».

L'Engràcia valora les comoditats que té des que viu al poble i en aquest sentit comenta que no va gaudir de l'electricitat fins als 75 anys d'edat «perquè a pagès vam anar sempre amb llum de carbur». D'aquells temps al camp també comenta que «a Barcelona només hi vaig anar a l'hospital per al meu marit, no podia sortir mai perquè a pagès hi havia molta feina».

Del seu marit, en Lluís Bayer Torrent, que va morir quan ella tenia 42 anys, l'Engràcia comenta que «ens coneixiem de petits perquè érem del mateix veïnat i quan m'hi vaig casar, als 23 anys d'edat, vaig anar a viure a casa seva, on també hi vivien els sogres, uns homes grans que vam acollir i un oncle solter d'uns 80 anys».

Quan va esclatar la guerra civil, l'Engràcia vivia a Can Raig i recorda especialment les bombes que els avions del general Franco llençaven sobre el camp d'aviació del Pla de Vidreres. «Molta gent que tenia por dels bombardeigs venia a dormir a casa, portaven el seu menjar i nosaltres els hi deixàvem un llit per dormir», explica l'Engràcia, que comenta que una de les bombes dels nacionals va caure molt a prop de casa seva i va causar algun dany material.

A dalt, Engràcia Llorens.

Al costat, d'esquerra a dreta: Paquita Madrenys, Adelaida Massó (cosina), Maria Madrenys (germana) i Milagros Boadas, a la pineda d'en Flassià als anys 20.

Portar la llum al poble

La família d'en Rafael Farriol i Iglésias es van instal·lar a Vidreres l'any 1913, quan ell tenia 5 anys, perquè temps enrere el seu pare, en Joaquim Farriol, va veure la possibilitat de guanyar-s'hi la vida dedicant-se al negoci de l'electricitat. «*Quan els meus pares es van casar, el seu viatge de noces va ser a la Costa Brava i al passar per Vidreres, camí de Palafrugell, on tenien uns parents, van veure que al poble no hi havia llum*», explica en Rafael.

Del trasllat a Vidreres, en Rafael recorda que el tren va deixar-los a l'estació de Sils, des d'on una tartana els va dur a Vidreres «*que estava totalment a les fosques, no hi havia llum ni al carrer ni a les cases i la gent encara utilitzava espelmes o llums de carbur*».

En Joaquim Farriol va instal·lar uns motors de gasogen (gas pobre) a l'actual carrer Pau Casals, en uns locals de la fonda Can Pou. «*Els engegava a la tarda i els parava a última hora de la nit, de manera que gairebé durant mig dia no hi havia electricitat*», comenta en Rafael, que recorda que «*per engegar els motors es necessitava l'ajut de la gent que passava pel carrer per fer força, ja que anaven amb carbó i feien moure un volant molt gros i després hi havia la dinamo, que era la que feia l'electricitat*».

L'any 1914, a conseqüència de la I Guerra Mundial, el carbó, que provenia d'Anglaterra es va acabar i el pare d'en Rafael es va associar amb els Turbany per crear l'empresa Elèctriques Turbany i Farriol. Com que no hi havia carbó, van fer una línia d'alta tensió mitjançant un conveni amb Riegos y Fuerzas del Ebro, empresa que va passar a Energia Elèctrica de Catalunya, i aquesta a FECSA i, finalment, a ENHER.

La línia d'alta tensió travessava Mas Flassià i anava a parar a l'actual RAM i en el carrer Estrella, on vivia la família Farriol, s'hi van instal·lar uns transformadors que permetien que tot el poble tingués llum.

Amb l'arribada de l'electricitat es va obrir el primer cinema de Vidreres, que es va instal·lar en el cafè Horta. «*Per poder fer cinema varen fer una línia directa que passava per sobre les teulades de les cases*», assenyala en Rafael, que destaca que en aquell temps l'entrada al cinema costava 25 cèntims.

Després de la mort dels fundadors d'Elèctriques Turbany i Farriol i abans de ser adquirida per FECSA l'any 70, la societat va anomenar-se Viudes de Turbany i Farriol, i l'any 1952 va passar a denominar-se Elèctriques Turbany, ja que la família Farriol va vendre la seva part als Turbany. Com que sabia com funcionava tot molt bé, en Rafael Farriol va continuar treballant a l'empresa fins que l'any 1970 la senyora Turbany va vendre-la a FECSA.

De la fàbrica de gasoses al bar

La Paquita Madrenys i Batet és una vidrerenca de 90 anys d'edat que, tot i haver tingut una vida molt atarefada, sempre s'ha sabut adaptar als nous temps. A més, ha sigut una dona molt activa i ha desenvolupat feines molt diverses, fins i tot quan encara estudiava, ja que va anar a l'escola fins als 13 anys d'edat.

Joaquim Farriol, pare d'en Rafael Farriol.

«*L'escola estava al costat de l'Ajuntament i els nens i les nenes estàvem separats*», explica la Paquita, que mentre estudiava ajudava al seu pare, que era propietari d'una fàbrica de taps de suro que, com que no anava gaire bé, va reconvertir en una fàbrica de gasoses.

En acabar el col·legi, la Paquita va començar a treballar al Casino de Vidreres perquè aleshores el seu pare n'era el conserge. Va treballar-hi fins als 23 anys i un any després es va casar amb en Pitu Balmanya, que era fuster de professió però, arran de la mort del seu sogre, es a fer càrrec del negoci de les gasoses, que actualment encara perdura, ara, però, com a magatzem de begudes.

A més de fer de mestressa de casa, la Paquita va aprendre a cosir i ajudava al seu marit a la fàbrica de gasoses «*netejan les ampolles (molt semblants a les actuals), posant el xarop (el producte que fa que l'aigua es torni gasosa) i tapant les ampolles*».

Durant la guerra civil, la família de la Paquita va anar a viure al centre del poble perquè la casa on residien era molt a prop del camp d'aviació que els avions del general Franco bombardejaven assiduament.

Als 50 anys d'edat, el seu marit va obrir el bar Strada, el qual, actualment, és a dir, 40 anys després, i amb les inevitables ampliacions i reformes, tot i respectar l'estructura inicial, manté plenament l'activitat adaptada als nous temps. La Paquita s'estava darrere la barra i «*servia a la gent del poble, als qui passaven per Vidreres camí de la Costa Brava i també als turistes estrangers*». D'aquests últims, la Paquita explica que hi havia molts autobusos que s'aturaven a esmorzar al bar. «*Jo anava a Can Pau a comprar llonguets i els sucava amb tomata i els hi posava tot tipus d'embotits: permil, llonganissa...*», recorda la Paquita, que presumeix d'haver après una mica d'anglès, llengua en la qual actualment encara sap comptar fins a dotze.

La Paquita va treballar fins als 80 anys, edat en què va decidir retirar-se i aprofitar-ho per viatjar per bona part de Catalunya i l'Estat espanyol. ■

El dinar d'homenatge a la vellesa i el 1r concert d'hivern

El Dinar d'Homenatge a la Vellesa d'aquest any, organitzat per l'Ajuntament de Vidreres, ha superat als anteriors en tots els conceptes, tant en l'aspecte material -van assistir-hi més de 200 membres del col·lectiu dels nostres avis i àvies, el menú fou magnífic i el servei excel·lent- com en l'aspecte emotiu -vàrem homenajar la veïna i el veï de més edat del poble, na Engràcia Llorens i Gener, que celebrà el seu 99 aniversari el passat 12 de juliol, i el mestre Francesc Mas i Gené-.

Un altre acte que ens va omplir d'un altre tipus de bellesa fou el que vam anomenar «Primer Concert d'Hivern» que, organitzat per la Llar de Jubilats i la Fundació la Caixa, va anar a càrrec de la pianista Liliana Maffiotte, concertista de reconegut prestigi internacional. Aquest concert es va desenvolupar en un marc incomparable, la nostra Església Parroquial, i va comptar amb la participació, com a recitadora, de la Maria Carme Soriano.

En aquest concert, que es dugué a terme gràcies a l'ajut i l'entusiasme del nostre mossèn Lluís Mitjà, vam presentar l'obra «Història d'en Babar», amb música per a piano del compositor francès Poulenc, de qui, aquest any, en tot el món, se celebra el centenari del seu naixement, i amb lletra de Brunhof.

Per als qui tenen poca memòria, recordarem que aquesta obra ja s'havia representat ambientada teatralment a la Sala del Teatre Municipal del Casino la Unió el 6 de desembre de 1998. Aquesta interpretació, però, no va tenir gaire assistència de públic, motiu pel qual s'ha considerat necessari tornar-la a presentar per desagreguar a l'esmentada intèrpret de piano i, al mateix temps, demos-

trar que el nostre poble sap apreciar la bona música, la mal anomenada clàssica.

Tots vàrem gaudir tant de la història de l'elefantet com del concert pròpiament dit, que, amb obres d'autors catalans, espanyols i russos, va agradar a tothom. Des d'aquestes línies volem expressar el nostre agraïment en primer lloc a la senyora Maffiotte, per la seva col·laboració totalment desinteressada, i després a la senyora Soriano i a mossèn Lluís, que va ser una mica l'instigador d'aquest concert.

Per acabar, volem comentar-vos una idea que vàrem anar madurant durant un temps i que si Déu vol es farà realitat. Es tracta que, un cop cada trimestre, la nostra entitat i la Caixa organitzem algun acte cultural a part dels habituals que ja es vénen celebrant al nostre poble. Esperem poder comptar amb la vostra assistència als nostres actes perquè, tant si es porten a terme en el nostre Local Social, com en el Teatre Municipal del Casino la Unió o a l'Església Parroquial, els organitzarem amb la intenció que en gaudiu tots vosaltres. ■

LA JUNTA

Maria Carme Soriano i la pianista Liliana Maffiotte en el «Primer Concert d'Hivern».

Els dos homenajats, na Engràcia Llorens i el mestre Francesc Mas, amb l'alcalde, l'hereu i la pubilla de Vidreres.

Cantada de nades a l'escola Salvador Espriu

El dia 22 de desembre de l'any passat vàrem fer la tradicional cantada de nades a l'escola Salvador Espriu de Vidreres.

Aquest any es van interpretar les següents nades: P-3 «Ara ve nadal», P-4 «Fum-fum-fum», P-5 «El rabadà», Primer «El dimoni escuat», Segon «Els pastorets», Tercer «L'àngel i els pastors», Quart «El pobre alegre», Cinquè «Les bèsties del naixement», i Sisè «El noi de la mare».

CEIP SALVADOR ESPRIU

Irma Soler, guardonada en els premis Recerca de la Universitat de Vic

Irma Soler ha estat guardonada per la Universitat de Vic amb un accésit de 25.000 pessetes en l'apartat d'Humanitats de Premis Recerca, destinats a estimular la recerca en els estudiants de batxillerat.

El treball anomenat "Dialectologia" i tutoritzat per la professora Mercè Rovira és un estudi en el camp de la fonètica, on es pot apreciar el comentari de dues variants subdialectals: la franja est del nu La Tordera, localitzats a les poblacions de Tordera i Vilassar de Mar, i la parla pròpia de Vidreres, a l'oest de la riba del riu La Tordera.

El treball consta de cinc gravacions transcrites fonèticament i analitzades visualment mitjançant l'aparell fonador.

La investigació ha obtingut diferents conclusions: la forta influència del castellà en determinades zones, el fonema com a entitat abstracta que roman darrere de la llengua i sense el qual aquesta no podria existir, les diferències existents en els subdialectes i l'evolució constant de la fonètica i de la llengua.

Aquest treball va haver de competir amb 97 més d'arreu de Catalunya.

De professió, estudiant

Estudies o treballes?, aquesta seria una de les preguntes més bàsiques i generals de la història de tots els joves de tots els temps. I també per a nosaltres, estudiants d'avui dia. Els de l'institut estudiem, això és el que fem a l'institut. Però el nostre horari laboral no és només el que sabeu vosaltres, és molt més extens.

Per als estudiants d'ofici, els professionals, aquells que hem triat -això d'estudiar, volem dir- l'hora d'estudi o de treball no és mai limitada, de debò. L'experiència

d'haver cursat Batxillerat ha fet que entréssim en el món laboral, a vegades, en horari nocturn, o de matins.

Tots els alumnes que hem cursat aquests estudis i ens hem preparat la selectivitat, prova d'accés a la Universitat, hem aprovat. Estem preparats en diversos àmbits: Tecnològic, Humanitari, Social o Científic.

PRIMERA PROMOCIÓ DE BATXILLERAT 1998-99
IES DE VIDRERES

El dia 22 de desembre, els nens i nenes del col·legi Sant Iscle vam anar al Casino a cantar nadales.

Sant Josep, Verge Maria, àngels i de Reis Mags d'Orient.

Les reformes i millores en el col·legi Sant Iscle

Des del moment en què ens vam constituir en Junta de l'APA del col·legi Sant Iscle teniem molt clar que, entre d'altres actuacions, calia moure tots els recursos necessaris per tal de posar al dia i mantenir adequadament les instal·lacions del centre.

Amb el pas dels anys -ara ja en farà quaranta que es va inaugurar- determinades estructures han quedat malmeses i abandonades i entenem que cal un esforç seriós i responsable per adequar-les, millorar-les i adaptar-les a les necessitats i plantejaments actuals; en definitiva, perquè no es vegin velles i abandonades, i, en canvi, estiguin en consonància amb els aires d'il·lusió i alegria dels nens i nenes, i també dels mestres que, al capdavall, en són els usuaris.

No cal dir que tant els mestres com la direcció del centre tenien completament determinades les actuacions que cal realitzar i que ja les havien dirigit als organismes corresponents.

En una reunió que es va mantenir amb l'alcalde i el regidor d'Ensenyament i Cultura se'n va poder desprendre l'actitud positiva de l'Ajuntament davant de tot el que es va exposar, tant és així que ja havien estudiat, pressupostat i planificat (dins de l'any 2000, abans de l'estiu) les següents realitzacions:

- Una nova pista esportiva al mateix lloc on està ubicada l'actual, però ampliant-la.

- Construir una nova vorera al voltant de tota la façana.

En aquesta entrevista es van plantejar altres temes: dignificar els porxos, refer tota la tanca i fer-la més alta, estudiar la situació dels pisos desafectats i la seva futura utilització, col·locar un plafó d'anuncis per a les famílies, arranjar les goteres, etc.

En aquest moment ja es poden constatar dues realitzacions:

- S'han instal·lat persianes a totes les classes del primer pis. Aquesta era una demanda que portaven fent els mestres ja fa alguns anys, i que ara s'ha pogut dur a terme per la col·laboració conjunta entre Ajuntament, col·legi i APA.
- L'Ajuntament està arranjan la tanca.

Pensem que aquest és un bon inici per deixar en bones condicions aquest col·legi que, per cert, s'utilitza també per altres activitats com: classes d'adults, casal d'estiu, comicis electorals...

Per altra part, volem aprofitar l'avinencesa d'aquest escrit per felicitar tot l'equip de mestres, i, especialment, els organitzadors, per l'acte nadalenc que es va celebrar a la Sala Municipal Casino la Unió, que va comptar amb la participació de tots els nens i nenes i amb la possibilitat que els pares en poguessin gaudir. Va ser una diada que tots plegats recordarem amb molta il·lusió. ■

LA JUNTA DE L'APA DEL COL·LEGI SANT ISCLE

Anàvem disfressats de pastors...

Fins i tot els mestres i els pares van cantar!

L'Escola de Música de Vidreres col·labora en l'organització de la Setmana Catalana a La Havana

L'Escola de Música Municipal de Vidreres, amb l'aportació de tres professors, ha col·laborat amb AISGE (Actors Intèrprets Societat de Gestió) en l'organització, per tercer any consecutiu, de la Setmana Cultural Catalana a La Havana.

Aquesta Setmana se celebrà del 20 al 27 de novembre de 1999 i va comptar amb un seguit d'activitats relacionades amb la cultura catalana.

En l'apartat de teatre la companyia Vol Ras va causar sensació amb la representació del seu espectacle «Gestos, ganyotes i postures» a la Sala Covarrubias del Teatro Nacional, mentre que en l'àmbit del cinema el crític Robert Barruero va presentar dos curtmetratges catalans i un de valencià al cine Yara, situat a la coneguda Rampa en direcció al Malecon. Una altra activitat va ser la màgia, que va anar a càrrec de Josep Maria Martínez de la Capsa Màgica, que va fer dues actuacions en el Salón de Descanso del Teatro Nacional.

La música catalana va ser representada per les actuacions de la Maria Cinta i l'Enric Hernáez a la seu de la UNEAC (Unión Nacional de Escritores y Artistas Cubanos) i en el piano-bar del Teatro Nacional, així com per les actuacions que els professors de la nostra escola Joan i Alfons Castillo i Enric Canada van fer en el cafè-teatre i el piano-bar del Teatro Nacional i a la recentment inaugurada (durant la passada «cimera») Escuela Latinoamericana de Medicina, davant d'alumnes de tots els països llatinoamericans.

Per acabar de completar la Setmana, Vicenç Villatoro i Valenti Sallas, en representació de la Generalitat de

Catalunya, van pronunciar sengles conferències en el Casal Català de La Havana, es va organitzar una exposició de fotografies de Pilar Aymerich i el delegat de l'AISGE a Barcelona i responsable de l'organització de la Setmana, Jaume Nadal, va oferir un recital de poesia.

Cal destacar l'excel·lent acollida dels artistes catalans per part del poble cubà i molt especialment per part dels descendents de catalans residents a La Havana, un col·lectiu amb el qual es va intercanviar experiències al llarg de la Setmana.

A més de l'Escola de Música Municipal de Vidreres i l'AISGE, han col·laborat en l'organització de la Setmana l'ACIC, la COPEC, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, el Ministerio de Cultura de la República de Cuba, la cadena d'hotels TRYP i l'AIE, entre d'altres. ■

CENTRE CULTURAL

Escacs i jocs de rol al Centre Cultural

Fa molt de temps que algú va donar forma a un munt de talls de fusta convertint-los en unes peces especials. Després va decidir agafar un tros de fusta més gran i el va convertir en un quadrat i perquè aquest fos més bonic va pintar-hi a sobre quadradets de dos colors.

Com que va veure que aquests dos colors quedaven bé, va agafar les peces i va pintar-ne la meitat d'un color i l'altra meitat de l'altre. Havia fet unes peces de diferents formes, unes de torre, d'altres de cavall, unes altres semblants a persones,...

A continuació va separar les peces per colors, les va posar sobre el tros de fusta amb quadradets pintats -el taulell- i va donar un nom a cada peça: peó, cavall, alfil, torre, dama i rei. Finalment, va inventar-se el moviment de cada peça i va posar unes normes per jugar-hi, naixent així un dels jocs d'estratègia més emblemàtics, els escacs.

Per altra banda, tothom coneix què és fer teatre, no?, segurament que sí.

Doncs bé, imagineu-vos que en comptes d'estar a sobre d'un escenari interpretant, esteu asseguts en una cadira al voltant d'una taula i amb la imaginació us poseu dins d'un personatge, agafant les seves característiques, maneres de pensar i d'actuar,.... És a dir, com si es tractés d'un personatge de teatre però només amb la imaginació.

Un cop cada participant s'ha posat dins el seu personatge, s'explica una història per situar-los, es construeix una ambientació i es determina l'objectiu que han de complir, ja sigui salvar una princesa d'un antic reialme, anar a

viure a un altre planeta perquè el nostre s'ha tomat inhabitable,...

A partir d'aquí, cada personatge tria i pensa el que ha de fer en cada moment per tal d'aconseguir l'objectiu plantejat. Depenent de les seves decisions es trobarà en diverses situacions, que tant poden ser favorables com adverses, i haurà d'actuar com cregui més convenient per assolir la seva finalitat.

Això que acabem d'explicar és el que s'anomenen jocs de rol. ■

CENTRE CULTURAL DE VIDRERES

Un nou curs per al Grup d'Esplai Vidrerenc

Hola, què tal?

Aquest curs, el 1999-2000, serà el setè en què el Grup d'Esplai Vidrerenc (G.Ep.V.) es mou.

Durant tot aquest temps hem pogut fer una pila de coses: gimcanes, casals d'estiu, colònies, camps de treball, esplai cada dissabte, curses d'escalètric, una truitada popular, la cavalcada de reis, cursa de carros, intercanvis amb educadors de Brasil, excursions, jocs de cucanya, cantada de nadeses...

Bé, per fer tot això ens cal l'ajut de molta gent, ja siguin els monitors, els participants de l'esplai de cada dissabte i els de les altres activitats, la gent del poble,.... Volem donar les gràcies a tothom.

Per cert, fa uns dies ens va deixar per sempre en Joan Deulofeu, un dels participants de l'Esplai que ens va acompanyar un seguit d'anys. El Grup d'Esplai Vidrerenc sempre tindrà un record per tu, Joan.

GRUP D'ESPLAI VIDRERENC

Un any d'activitats de l'Agrupació Sardanista Bella Dansa

La nostra intenció és començar cada nou any amb bon peu i és per això que els primers dies del nou exercici ja comencem a treballar per poder estar amb la gent que ens és més fidel i ens dona suport incondicionalment. Aquest col·lectiu, com ja suposareu, està integrat pels nostres socis i és per aquest motiu que la primera activitat que fem és la Diada del Soci, que com ja és tradicional s'inicia amb una audició de sardanes que va seguida d'un ball. Els socis en són realment els protagonistes.

Tot i la fred que fa, nosaltres seguim treballant i el mes de febrer organitzem una nova activitat que és la festa de La Candelera, que també se celebra amb una audició de sardanes i un ball.

Passades aquestes celebracions ja veiem arribar el bon temps i és per això que el mes de març, quan se'ns acosta la primavera, celebrem la festa de Fi d'Hivern, que també s'enceta amb una audició de sardanes i es clou amb un ball.

Llavors gaudim de la primavera, temporada en què aprofitem les estones per anar a passejar, i ens hi tornem a posar quan comença a arribar la calor, concretament el mes de juny, que és quan celebrem una de les festes més destacades de l'any, Sant Joan, amb sardanes i ball.

A ple estiu, quan la calor ens afecta a tots, decidim sortir de nits, que és quan s'està més bé a l'aire lliure, i celebrem la Nit d'Estiu amb una nova audició i ball a la plaça.

Durant tot l'estiu aboquem els nostres esforços per tal que la gent que ho vulgui pugui aprendre a ballar la nostra dansa, la sardana, i és per aquesta raó que organitzem el Curset de sardanes, que és gratuït i està obert a gent de totes les edats, és a dir, la mainada, els adults i la gent gran. Per donar-li la importància que es mereix, la cloenda

del curs la fem l'última setmana d'agost celebrant una gran festa que anomenem la Nit de la Sardana, que consta d'una doble audició de sardanes i que l'estiu passat ja va arribar a la seva 19ena edició.

Un cop passat tot el tràfec de l'estiu, comencem a veure com cauen les fulles dels arbres i, aleshores, celebrem l'11 de setembre, la Diada Nacional de tots els catalans, amb una altra audició de sardanes.

El mes de novembre, quan comença a despuntar suauement la fred de l'hivern que s'acosta, els vidrerencs celebrem la Festa Petita, festivitat que nosaltres aprofitem per convidar a tothom a menjar castanyes calentetes, ja que organitzem La Castanyada, amenitzada, com no podria ser d'altra manera, amb una audició de sardanes. A més de la Castanyada, aquest any passat, el dissabte de la Festa Petita a la nit, vam organitzar, juntament amb la Diputació de Girona i l'Ajuntament de Vidreres, un Concert de Còbala.

I ja respirant profundament, veiem com un any més se'ns acaba i ens endinsem en l'últim mes de l'any, el desembre, que és quan celebrem la darrera festa de l'exercici, la de Santa Llúcia, amb audició de sardanes i ball per a tothom.

Bé, suposem que és inevitable que a la fi d'un any es faci una valoració de tot el que s'ha anat fent durant els 12 mesos que deixem enrere, i nosaltres ja l'hem feta i creiem que és força positiva. Tot i això, esperem anar millorant.

El que sí que volem és començar el nou any i, evidentment, el nou mil·lenni amb moltes ganes i il·lusió.

Us esperem per poder celebrar totes aquestes festes amb vosaltres al llarg de l'any 2000 i, ahora, aprofitem l'avinentesa per desitjar-vos un molt bon nou mil·lenni, amb més il·lusió que mai. ■

AGRUPACIÓ SARDANISTA BELLA DANSA

Furtius al Pi de la Lliura

Últimament han aparegut proves clares que s'han realitzat excavacions il·legals al jaciment prehistòric del Pi de la Lliura. Aquest tipus d'actes no només representen un delictes contra el patrimoni cultural de tots els vidrerencs i vidrerencques sinó que poden fer malbé parts essencials del jaciment.

El jaciment del Pi de la Lliura (en vam donar una àmplia informació a El Rec Clar número 6) es troba en un lloc de pas de difícil vigilància. Per això, és important que qualsevol persona que pugui veure algun tipus d'activitat sospitosa en aquell indret ho posi en coneixement de l'Ajuntament o dels Mossos d'Esquadra. Les excava-

cions furtives estan sancionades per la llei i en cas de denúncia és la mateixa Conselleria de Cultura qui actua com a part acusadora dels delinqüents.

Els estudis realitzats l'any passat per les arqueòlogues del Servei d'Arqueologia de la Generalitat van posar de manifest la importància d'aquest jaciment, cosa que garanteix que, a curt o mitjà termini, s'hi continuaran els treballs de recerca. Però podria passar que, quan aquestes futures investigacions es facin realitat, els arqueòlegs es trobin que l'actuació irresponsable i egoista d'uns furtius hagi malmès irremediablement un patrimoni que, de fet, és de tothom. ■

Visita d'un institut agrícola d'Àustria

El passat setembre un grup de 30 alumnes de l'Institut Agrícola d'Irdning (Àustria) van realitzar una visita a Catalunya per tal de conèixer el sector agrícola del nostre país.

Entre d'altres indrets d'interès, varen visitar caves del Penedès, hivernacles del Maresme, granges d'estruços... Per conèixer una mica el món de pagès de la comarca de

la Selva, van dedicar una tarda a visitar algunes masies de Vidreres, interessant-se especialment pels conreus de secà.

Una de les coses que els va cridar més l'atenció i no havien tingut ocasió de veure va ser l'aprofitament del suro que després s'utilitza per fer taps de cava. ■

Nova representació dels Pastorets a Vidreres

Els dies 18 i 19 de desembre de l'any passat es va tornar a dur a terme la representació de «Els Pastorets» a Vidreres. Enguany va ser amb l'obra «Els Pastorets i el sapastre Llucifer», que va aplegar, entre totes dues representacions, més de 400 espectadors, xifra que es pot considerar com a molt satisfactòria si es té en compte que la primera actuació no es va fer en dia festiu.

Els dimonis, els pastors i altres personatges com els

romans, els hostalers i els reis mags d'orient van fer passar una bona estona a un públic de totes les edats que va valorar l'esforç de les joves actrius i dels joves actors. Sabem, de fonts ben informades, que els dimonis, tot i perdre any rere any la batalla, han amenaçat que el pròxim Nadal tornaran. Esperem que el públic, de nou, no falli a la cita. ■

GRUP DE TEATRE DELS PASTORETS

Actrius, actors i secció tècnica: el teatre és un treball d'equip. (Foto: Estudi Albert)

Trobada d'exalumnes de les escoles de primària

Una cinquantena d'alumnes de la promoció 1970-1971 de les escoles d'ensenyament primari Sant Iscle i Salvador Espriu de Vidreres varen retrobar-se el dia 16 d'octubre de l'any passat en un sopar que es va dur a terme al restaurant «La Font del Pla».

Com a record de la trobada, els assistents al sopar, que va ser amenitzat per l'actuació del grup musical Catalunya Express, van emportar-se un àlbum de fotografies col·lectives de tots els cursos, des de parvulari fins a 8è d'EGB. ■

Programació de Rialles per a l'any 2000

La programació de Rialles per a l'any 2000 és la següent:

DATA	COMPANYIA	ESPECTACLE
23/01/00	Centre de Titelles de Lleida	«Els follets i el sabater»
20/02/00	Estenedor	«Bestiari»
26/03/00	Teatre Mòbil	«Mòbil Express»
09/04/00	Companyia Veus Veus	«Robin Hood»
21/05/00	El cau de l'unicorn	«Eureka!»

Totes aquestes obres es representaran a 2/4 de 6 de la tarda a la Sala Municipal. ■

El Casino la Unió prepara el Carnaval del 2000

La Junta del Casino la Unió convida a tots els amics del Carnaval de Vidreres a una reunió que tindrà lloc el proper dimecres dia 19 de gener, a les 10 del vespre, al Casino per tal d'organitzar, entre tots, i sempre comptant amb les limitacions econòmiques i de temps que tenim, un Carnaval-2000 animat i original.

Ens agradaria escoltar les vostres idees i comptar amb la vostra col·laboració per realitzar-les. ■

LA JUNTA

El Club Ciclista Vidreres i el Centre de BTT de la Selva

El Centre de BTT de la Selva és un projecte endegat pel Consell Comarcal de la Selva, amb el suport dels ajuntaments de la comarca, que neix d'una iniciativa de Turisme de Catalunya i la Federació Catalana de Ciclisme (FCC). El projecte considera la creació d'una xarxa de recorreguts amb bicicletes tot terreny de 303 quilòmetres per camins veïnats de la comarca i es preveu que es posi en marxa abans de Setmana Santa. S'ha seguit el model dels centres VTT/FCC francesos i la seva finalitat principal és la promoció turística de la Selva, encara que existeixen objectius complementaris relacionats, com són la pràctica esportiva, el coneixement i la potenciació dels valors del medi natural, el descobriment del patrimoni arquitectònic i cultural, etc.

El mes de setembre de 1999 el Club Ciclista Vidreres (CCV) va tenir coneixement d'un primer informe sobre la creació d'aquesta xarxa a la Selva en el qual es deia que, entre molts altres factors favorables, s'havia tingut en compte el gran nombre de ciclistes, tant afeccionats com federats, que hi ha a la comarca -la Selva té 11 clubs federats- i la tradició existent pel que fa a l'organització de competicions de BTT i de jornades cicloturístiques.

La queixa que els dos clubs federats de Vidreres -Club Ciclista Vidreres i Club Esportiu les Rabasses de Vidreres- varem fer arribar al Consell Comarcal de la Selva a través de l'Ajuntament se centra en el fet que s'hagi decidit situar a Sils un Punt d'Acollida on, a més d'ubicar-s'hi la sortida dels itineraris que recorreran la comarca, els afeccionats al BTT rebran informació sobre els recorreguts, podran llogar bicicletes i disposaran de serveis per arranjar les bicicletes avariades.

Des del CCV trobem que el municipi escollit per ubicar aquest Punt d'Acollida hauria de ser Vidreres perquè les característiques físiques del nostre poble són millors que les de Sils i perquè Vidreres compta amb una tradició ciclista de més de 30 anys, disposa de dos clubs federats i té experiència en l'organització de proves de BTT, cicloturisme, competició, etc. A més, Vidreres té més de 40

dels 303 quilòmetres de camins veïnats inclosos en el projecte.

El conseller d'Esports del Consell Comarcal de la Selva, Francesc Anoro, va presentar el projecte en una reunió celebrada el novembre de 1999 a la seu del Consell, a Santa Coloma de Farners, que va comptar amb l'assistència de representants dels clubs ciclistes de Blanes, Riudarenes, Tossa de Mar i Vidreres, els quals van expressar les seves opinions al respecte. Els ciclistes de Vidreres vam donar suport al projecte de creació del Centre de BTT però no a la decisió sobre el Punt d'Acollida, ja que es va adoptar sense ni tan sols consultar als clubs de la comarca i es manté la seva ubicació a Sils.

Des del Punt d'Acollida de Sils, d'on parteixen tots els itineraris pel pla interior de la comarca, els afeccionats al BTT podran fer, entre d'altres, un recorregut de 18 quilòmetres pel santuari de Sant Maurici a Caldes de Malavella i un altre de 15 quilòmetres que els durà dels Estanys de Sils fins als turons de Maçanet de la Selva. També sortint de Sils es podrà fer un altre itinerari de 42 quilòmetres per Santa Coloma i l'Esparra.

L'orografia de la Selva permetrà als aficionats al BTT gaudir d'itineraris molt variats, des de plàcids passeigs pel pla interior de la comarca a selectius recorreguts per zones de muntanya, passant per agradables rutes pel litoral. Així, a més de Sils, el projecte ubica Punts d'Acollida a Arbúcies i Tossa de Mar, municipis que seran els centres neuràlgics dels recorreguts pel Montseny i la Costa Brava, respectivament. D'Arbúcies sortiran quatre itineraris pel Parc Natural del Montseny i d'altres zones muntanyoses, entre els quals s'ha de destacar un recorregut de 32 quilòmetres enmig del Montseny passant pel coll de Ter i fins al Convent. Pel que fa al Punt d'Acollida de Tossa, cal destacar que hi sortirà l'itinerari més llarg dels previstos en el projecte, una ruta de 64 quilòmetres que passa per Lloret, Blanes, Vidreres, Terra Negra i Aiguafina. ■

Actuacions dels corredors del C.E. les Rabasses de Vidreres

El món de l'esport està canviant a un ritme vertiginós, i molt a prop seu canvia la resta de la societat. Els nostres gustos, preferències i, fins i tot, valors, estan posats en qüestió. Això sí, sense renunciar a res. En aquest sentit, el món de la bicicleta no ha quedat enrere.

Vitalment a les antípodes de la vida sense emocions, la competició ciclista es presenta amb elements engrescadors on es posa de manifest, no tan sols una acuradíssima forma física, sinó també una adaptació psicològica preparada per resistir el sofriment i mantenir l'ànim constantment motivat per fer front a obstacles que poden semblar impossibles de superar.

I és dins d'aquest terreny competitiu que trobem l'Open Tàctic de BTT. Aquest any ha constat de 5 proves diferents en les quals s'han posat a prova diverses qualitats dels corredors. Així doncs, hi havia una contrarellotge per equips, una cronoescalada, un descens, una americana per eliminació i un raid de gran recorregut. Dels resultats finals cal ressaltar el 8è lloc d'en Lluís Julià i el 9è d'en Joan Massó en categoria Màster-30, el 14è de l'Àngel Guich en categoria Sub-23 i, finalment, el 9è lloc d'en Xavier Babot i el 14è de l'Albert Carandell en categoria Elit.

Altres proves interessants han estat la Cursa Popular de Tordera, que va comptar amb la participació dels corredors del nostre club Agustín León, Lluís Julià, Joan Massó i Carles Fernández. En Joan Massó també va participar en una de les proves on es conjuguen perfectament el ciclisme i l'atletisme com és la duatló d'Amer, en la qual va quedar 5è en la classificació absoluta.

imatge de la Cursa Popular de Tordera.

Pel que fa a les curses de fons, en Salvador Torroella en va realitzar dues el passat novembre, la Berga-Berga, on va quedar 24è, i la Berga-Santpedor, on va assolir el 14è lloc.

Però les activitats dels corredors no només es limiten al camp del ciclisme sinó que també passen per l'atletisme, participant en curses i marxes populars com les de Manlleu i Maçanet de la Selva o la mitja maratón de Ripoll, prova de la qual s'ha de destacar el 6è lloc assolit per la Pilar Guich en categoria femenina. ■

CLUB ESPORTIU LES RABASSES DE VIDRERES

Club de Tennis Vidreres. - Tomem a publicar la fotografia en que apareixen els participants a l'*stage* de sis setmanes de durada organitzat l'estiu de l'any passat pel Club de Tennis Vidreres perquè en el número anterior de la revista aquesta instantània va quedar molt mal reproduïda. En aquest *stage* van participar hi trenta nens els quals, durant quatre hores diàries i sota la supervisió de tres monitors, van practicar tennis i futbol sala, a més de gaudir de diversos jocs i nedar a la piscina. ■

Gemma Masnou assoleix el 54è lloc en el campionat d'Europa de cros

L'atleta vidrerenca Gemma Masnou, fondista de la Joventut Atlètica Sabadell, va classificar-se en 54è lloc en la cursa del campionat d'Europa de cros disputada el dia 12 de desembre de 1999 a Velenje (Eslovènia).

Tot i no haver pogut millorar el 46è lloc assolit l'any 1998, l'atleta vidrerenca es va mostrar satisfeta per la seva actuació, tot indicant que «vaig ser la segona millor atleta estatal i vaig acabar completament esgotada, mentre que l'any passat només vaig poder ser la cinquena de l'equip i, a més, encara em van quedar forces».

Gemma Masnou va assegurar que la prova disputada a Velenje havia estat la més dura de la seva vida i, en aquest sentit, va destacar que mai no havia vist tant de fang en un circuit de cros. «Em van posar l'última de l'equip i pràcticament era impossible recuperar llocs perquè avançar pel fang i en pujada costava déu i ajut», va manifestar.

L'atleta vidrerenca va reconèixer que la selecció estatal no va fer un bon paper en aquest campionat d'Europa de cros i va explicar que s'havia adonat que l'equip tindria

poques possibilitats de quedar entre els primers quan, just a la meitat del recorregut, va avançar Irene Alonso, l'atleta estatal amb més possibilitats.

Finalment, la fondista de la Joventut Atlètica Sabadell, que el passat 9 de gener tenia previst participar en el cros de Fuensalida per preparar els campionats de Catalunya i d'Espanya, va comentar que a la Federació hi havia mala maror pels mals resultats globals de la selecció estatal a l'uropeu i, en aquest sentit, va explicar que el seleccionador havia comunicat als atletes la decepció del president de la federació, José Maria Odriozola, encara que va assegurar que ella tenia «la consciència tranquil·la».

Cros internacional de Fuensalida

L'atleta vidrerenca va acabar tercera en categoria promesa en el cros internacional de Fuensalida, prova que suposava el seu debut en aquesta categoria, essent superada únicament per la campiona d'Europa júnior, la portuguesa Inés Monteiro, i la Vanesa Veiga. ■

**Guardeu algun record material de quan
anàveu a escola?**

**Bates, llibres, llibretes, fotografies, tinters,
plomes, estoigs, maletes...**

**Si recollim prou material farem una exposició
per commemorar el 40è aniversari de l'escola Sant Iscle.**

De moment no cal que porteu res. Només us demanem que ens digueu què estariu disposats a deixar-nos. Ens ho podeu comunicar anant o trucant a:

Escola Sant Iscle (972 85 01 03) - Oficines de l'Ajuntament (972 85 00 25)

APA DE L'ESCOLA SANT ISCLE DE VIDRERES

Club Escola de Futbol Vidrerenca

El 12 d'octubre passat va tenir lloc la presentació del futbol base d'aquesta entitat, fet que va suposar que les grades del camp s'omplissin de familiars dels jugadors, socis i aficionats.

L'escola la formen un total de 120 jugadors repartits amb els diferents equips: 3 equips de Benjamins, que juguen amb el Consell Comarcal de la Selva, i 4 equips federats, que són l'Aleví, l'Infantil, el Cadet i el Juvenil. A més, aquest any hem omplert el buit deixat pel C.F. Vidreres amb un equip jove de jugadors de Vidreres, en el qual hem dipositat moltes esperances de futur.

Els actes de la presentació varen començar a 2/4 de

4 de la tarda amb les fotografies per equips individuals. A les 4 de la tarda es va fer la fotografia de tots els jugadors, entrenadors i membres de la Junta.

Seguidament, es va jugar el primer partit de la lliga de 3a Regional entre els equips de C.E. de Fútbol Vidrerenca i l'Atletic Silenc, equip que també va voler col·laborar en la festa. Els nostres jugadors van aconseguir una bona i clara victòria. A la mitja part del partit, una bona xocolatada preparada per l'Enric Llinàs, en Salvi Gené i en Josep Raurich va acabar d'arrodonir una bonica festa de l'esport. ■

Els nostres entrenadors per a aquesta temporada 99/00 són:

Benjami C:	Carles Rauruch i Marc Vall-Ilosera
Benjami B:	Cristian Blanco
Benjami A:	Albert Batllosera
Aleví:	Josep Masnou i Josep Balt-Ilosera
Infantil:	Amadeu Fullà i Josep Garcia
Cadet:	Quim Batllosera i Pere Punti
Juvenil:	Josep Fornés i Xevi Trull
3a Regional:	Rafel Gil

Castell de Llaés

El viatge que avui proposem surt d'Olot i ens porta, per la carretera de circumvalació de la ciutat, a la ruta que va directament a Ripoll pel coll de Canes. Anem a agafar, doncs, la carretera la qual, abans que no es construïssin els túnels de Capsacosta, era obligada per anar a Ripoll des de Girona, amb la particularitat que ara està en molt més bon estat que abans que havia d'engolir molt més trànsit.

Arribem a Vallfogona i des de la carretera veurem el castell, l'antiga església parroquial de Sant Julià i el santuari de la Mare de Déu de la Salut, que fa de parròquia. Abans d'arribar a Ripoll, veurem un rètol que ens indica Llaers a mà esquerra. Es tracta d'una pista de muntanya feta nova fa ben pocs anys i molt ben conservada. S'hi pot anar perfectament amb cotxe normal.

La pista es va endinsant enmig d'una densa vegetació, que a la tardor apareix com una simfonia de colors realment única. El primer que trobarem, quan ja es veu el castell, és l'hostal La Serra, on hi anava ja de temps ençà la gent de la contrada a fer la berenada a base de pa amb tomata i embotits o unes costelles de xai. Ara és un hostal on s'hi pot menjar unes costelles de xai, senglar, conill, pollastre i macarrons. Per poc més de dues mil pessetes es pot fer un senyor dinar amb postres i cafè inclosos. Els caps de setmana s'emplena fàcilment, per tant és important arribar-hi d'hora o bé telefonar al 972 198049. En aquests moments estan arrançant unes habitacions, que a finals d'any ja es podran llogar i així poder passar un o diversos dies en aquest indret.

El castell de Llaés, situat damunt d'un turó a 1.004 metres d'altura, és citat ja el 919 amb el nom de Lacesse i va pertànyer al domini del monestir de Sant Joan de les Abadesses. La primitiva església de Sant Bartomeu fou manada construir per l'abadessa Ranlo, però aquest temple fou reemplaçat per un altre que va consagrar en persona l'abat Oliba el 1025. L'actual temple és del segle XVI. Del castell només en resta algun mur, ja que en el seu lloc s'hi va construir la rectoria de Llaés. Valguem Déu com han canviat els temps. En aquell indret hi ha unes poques masies i amb poca gent. Abans era parròquia i el rector vivia dalt d'aquell cim i la gent hi pujava cada diumenge a missa matinal. Gairebé tot estava en ruïnes, però ho ha comprat una gent de Vic i poc a poc ho han anat refent. Si hi són no crec que hi hagi cap inconvenient de visitar-ho.

Sota mateix del castell podem veure una gran masia, la Vila, una casa noble que ara està força abandonada, tot

i que els propietaris encara hi passen uns dies de vacances a l'estiu i, a més, hi ha masover. Té una sala grandiosa, d'aquelles en les quals s'hi reunia la família per la festa major, que diuen que és la més gran de Catalunya (en cases pairals, s'entén). S'explica, i amb força fonament, que en aquestes sales s'havien amagat i s'hi entrenaven els carlins abans de l'atac salvatge a Ripoll. I sembla també cert, encara que no hi ha cap document escrit que ho confirmi, que a la Vila hi havia residit una temporada Benito Pérez Galdós i que fou aquí on va escriure una part dels seus Episodios nacionales.

Prop de l'hostal La Serra, un indicador ens porta a un monument funerari de marbre, que recorda l'afusellament d'un tinent i 74 carrabiners liberals a mans del general carlí Savalls, el 1878.

Santa Maria de Besora

Per tornar, farem una ruta impressionant per a aquells a qui els entusiasma la muntanya. Continuarem la ruta que ens porta fins a Santa Maria de Besora, també en molt bon estat.

Des de Santa Maria de Besora podríem baixar -tot està molt ben indicat- a Sant Quirze de Besora i anar o bé a Ripoll o a Vic. Però nosaltres continuarem fent muntanya i ens arribarem fins a Vidrà, un poble de la comarca d'Osona, però que, curiosament, pertany a la província de Girona. N'havien de fer de volta, aquella gent, per portar un paper oficial a Girona, però fa ben pocs anys es va arranjar i es va fer transitable una pista de muntanya que uneix Vidrà amb la Vall d'en Bas. Fent aquest camí, doncs, haurem donat la volta completa.

Vidrà és un poble bonic, molt bonic. Hi ha dos grans restaurants on s'hi menja bé i a bon preu. A la part de baix de la carretera crida l'atenció el gran casal conegut com el Cavaller de Vidrà, que pertany a la coneguda nissaga dels Vila Abadal. Prop de la masia hi ha la petita capella de Santa Bàrbara, construïda el segle XVIII per la família Cavaller.

Continuem el nostre camí enfilant-nos per la pista que ens ha de dur a Sant Privat. Pel camí, però, trobarem un rètol que ens porta a Collfred, una masia senzilla on podem comprar tota mena d'embotits casolans que difícilment podem trobar en altres llocs.

Arribem a la Vall d'en Bas, un lloc per fer-hi també una excursió i de la qual en podem parlar un altre dia. ■

PEP COLLELLDEMONT

Els «Carda-li Tràmec!» al camí de Santiago (amb bicicleta)

La idea i els preparatius

Tot va començar quan el grup amb el qual sempre fem les excursions a muntanya baixàvem del pic de l'Aneto. Com passa sempre quan s'ha assolit un objectiu, es parlen de nous projectes:

- I l'any vinent, què farem? Ara ja hem fet els cims més alts del Pirineu!
- L'estiu vinent ens n'anem a l'Everest.
- Eii! Seriosament, l'any vinent podríem fer el Camí de Santiago. He sentit dir que és any Xacobeo (any sant). A més, linc un amic que l'ha fet i diu que és genial.

L'aprovació de la idea va ser general, i a partir d'aquell dia es va començar a moure el tema. Volíem que tot sortís a la perfecció, i deu mesos abans d'iniciar el Camí vam fer ja la primera reunió.

D'aquella primera reunió en van sortir idees molt importants, que ens regirien fins a Santiago. D'entre aquestes, hi havia uns uniformes (samarretes i barretina). I el nostre nom d'identificació: La penya «Carda-li Tràmec!».

Des del dia de la primera reunió fins al dia de la sortida es van anar fent preparatius, decidint temes i concretant la gent que finalment sortiríem. Seríem deu els que fariem el Camí amb bicicleta, i tindríem dos acompanyants que anirien amb furgoneta, tot fent turisme pel seu compte, però que cuinarien per a tot el grup, per a tots els Carda-li Tràmec. Dels dotze que anàvem, però, no tots érem de Vidreres: tres eren de Banyoles, dos de Cassà de la Selva i un de l'Escala; la resta, sis, érem de la Vila: en Xavier Jorqueras, en Gerard Bas, en Moisès Rodríguez, els germans Jordi i Sergi Sesa i en Jordi Presas.

La ruta: El Camí de Santiago

Finalment, el dia desitjat va arribar. Era el diumenge de la Festa Major, el dia 5, el dia que agafàvem el tren a Sils i que ens portaria a Pamplona per posteriorment agafar un taxi fins a Roncesvalles, d'on havíem de començar el Camí.

A Roncesvalles hi vam arribar a trenc d'alba i enmig

d'un ambient d'eufòria, vam esmorzar ràpid, vam visitar el monestir i vam començar la nostra gran aventura. Més de 800 quilòmetres ens esperaven per davant!

La ruta la vam fer en deu etapes, tot alternant etapes més curtes i d'altres de més llargues, segons on estava el lloc on volíem passar la nit. Vam procurar també pernoctar a les capitals per tal de poder-les visitar. Així, el primer dia, passàvem per Pamplona; el segon dormíem a Logronyo; el quart a Burgos i el sisè a Lleó després d'una etapa de 110 km.

El desè dia al vespre vam arribar al Monte do Gozo, que és el primer punt des d'on es pot veure la catedral de Santiago a sota la muntanya. Els pelegrins (i nosaltres com a tals) arribats a aquest punt i havent vist la catedral, comencen a saltar i a celebrar el fet d'haver pogut complir amb el Camí; és per això que aquesta muntanya rep aquest nom, perquè és un plaer immens poder veure la catedral desitjada.

Aquella nit ens vàrem quedar a dormir allà, a 5 km de la catedral, per a l'endemà al matí arribar a Santiago igual com fan els corredors del Tour per arribar a París l'última etapa, tot voltant pels Camps Elisis quan tot està decidit.

Vam arribar-hi de bon matí i tots amb l'uniforme dels «Carda-li Tràmec» (samarreta igual i barretina), però enmig d'un bon xafec. L'arribada va ser celebrada: tots deu vam començar a donar voltes a la plaça, en formació ordenada i tot cantant. Ben xops, ens en vam anar a la missa del pelegrí.

Sortint de missa van venir les recompenses: la «compostelana» (que és un diploma que s'atorga als pelegrins que han fet el Camí i ho demostren presentant la credencial) i una mariscada, que bé ens la mereixíem després de 826 quilòmetres!

Anècdotes divertides

- Abans de marxar vam prometre tres coses: tenyir-nos tots de ros, menjar molts pops a la gallega, i ambar (és clar), i ho vam complir.

- Molts dies, després de passar-nos entre vuit i deu hores sobre la bicicleta, arribava un punt en què no ens podíem seure enlloc pel mal que ens feien certes parts.

- La gent no ens feia gaire bona cara quan, sobretot l'11 de Setembre, anàvem amb les estelades desplegadas (érem a Castella).

- Un matí després d'haver anat a dormir una mica més tard del compte, un dels components es va adormir tot pedalant, i quan es va despertar... havia sortit al camp de blat de moro que hi havia al costat de la carretera.

Podríem estendre'ns molt més perquè quinze dies donen per a molt. Durant aquest temps hem viscut moltes coses, moltes més de les que es poden veure a les fotos (que ja són moltes), ja que hi ha coses que si no les has viscudes no es poden explicar. Emocions, sensacions, noves i velles amistats reforçades, alegries i patiments... En definitiva, una experiència per a no oblidar mai, sens dubte. ■

JORDI PRESAS I MORAGAS

«CARDA-LI TRÀMEC!»

Els Okupes de Betlem

(Primer premi del certamen Església Viva, 1998)

El nen dormia plàcidament dins de la menjadora. Maria, la seva mare, se'l mira de reüll mentre venta el foc en un racó de la cova per fer el dinar. Serà un àpat frugal. Ja viuen de caritat des que se'ls han acabat els estalvis que se'n van endur per viatjar fins a Betlem.

Josep ha anat al bosc proper per recollir una mica de llenya i algunes herbes per fer sopa. Ara ja és a punt d'entrar de nou a la cova. S'atura. Sent passes i enraonaments pel corriolet que puja muntanya amunt.

Maria també ha sentit la fressa i surt a fora. "Qui deurà ser?", es pregunta anguniosa en veu alta.

Aviat té la resposta. Un escamot de quatre soldats, manats per un centurió, es planta davant dels dos esposos, llança en mà.

-*"Llarga vida al Cèsar"*, crida el centurió.

-*"Que sigui molt llarga"*, contesten alhora Josep i Maria.

-*"Què voleu?"*, pregunta Josep.

-*"Que desallotgeu immediatament la cova!"*, crida el centurió.

Els dos esposos es miren sorpresos i desolats alhora. Mai no s'haurien esperat una visita amb unes ordres d'aquesta mena.

-*"I per què hem de marxar de la cova?"*, pregunta Josep.

-*"Perquè sou uns okupes i l'amo us vol fora"*, respon sense immutar-se el militar.

Maria i Josep es tomen a mirar sense comprendre les raons del centurió.

-*"I per què ens vol fora l'amo si ell no la fa servir per a res?"*, inquireix el fuster de Natzaret.

-*"Això és igual... El cas és que vosaltres heu ocupat la cova sense permís de ningú"*, respon el centurió.

Maria se'n va cap a dins, plorant. Aquella gent li fa por i ja es veu altra vegada picant de porta en porta per trobar un lloc per passar la nit.

-*"Vam quedar-nos aquí perquè feia molt fred i la meva dona estava a punt de tenir un fill..."*, explica Josep.

-*"A mi no m'interessen els vostres problemes... Jo he de fer complir la llei i la llei diu que ningú no es pot ficar sense permís a casa dels altres"*, contesta amb duresa el cap de l'escamot.

Josep no sap què dir. Mai no s'hauria imaginat que fos

un delicte ocupar una cova deshabitada, bruta i humida, una nit de desembre. I menys encara quan hi havia un autèntic "overbooking" als hostals de la vila a causa de l'arribada de centenars de forasters que s'hi havien d'emprar.

-*"És que la cova era oberta i semblava que ningú no la feia servir"*, replica el bon home.

-*"Oberta, oberta... I és clar que era oberta si fa pocs dies hi van entrar uns lladres que s'ho van emportar tot, fins les portalleres de fusta que la tancaven"*, respon el centurió.

Josep ja no sap pas què fer ni què dir més. Mira cap a dins i veu Maria encorbada sobre la menjadora, com volent protegir l'infant.

-*"I on anirem, si som pobres i no tenim ningú que ens vulgui a casa seva?"*, pregunta el fuster sense feina.

-*"A mi no m'ho pregunteu això. És el vostre problema"*, diu el militar.

El nen arrenca a plorar com si s'adonés que passa alguna cosa greu. Maria l'acaronava i l'agafa en braços.

-*"No podriem esperar demà a abandonar la cova?"*, pregunta atemorit Josep.

-*"No! Heu de marxar ara mateix. Va! Moveu-vos!"*, crida el centurió.

Maria ho ha sentit tot i surt esgarrifada cap a fora.

-*"Tingueu compassió de nosaltres! No veieu que el nen és tan petit?"*, s'exclama, agenollada davant del militar.

Josep l'aixeca tendrament. S'encara amb fermesa amb el romà.

-*"No teniu entranyes! Ens traieu d'aquí i no ens doneu cap solució..."*, l'increpa dolorit Josep.

-*"Aneu a demanar ajut als sacerdots del temple... Diuen que ells fan moltes caritats"*, insinua sense convicció el centurió.

Josep es mira Maria amb tristesa. Precisament la tarda abans hi havien anat tots dos, portant el filllet en braços i no havien tingut pas gaire èxit. El cap de la sinagoga s'havia excusat dient-los que aquells dies tenien moltes peticions i que havien acabat els recursos. És va treure el matrimoni del davant amb quatre cèntims de dracma i un bocí de pa sec.

El centurió mana als seus homes que entrin a la cova i

treguin fora tot el que hi trobin. Josep i Maria els passen al davant i comencen a recollir les quatre peces de roba que hi guarden. Un dels soldats dona un cop a l'esquena de Josep amb el mànec de la llança, tot cridant: "Vinga, de pressa!" A Maria li salten les llàgrimes altra vegada.

"Això va contra els drets humans!", diu Josep al centurió en un últim esforç per evitar el desnonament.

"La propietat privada és un dret sagrat!", li respon l'oficial sense donar-li cap treva.

Maria acaba de nuar el farcellet de roba. Josep ha ficat les poques eines de fuster que s'havia emportat del taller de Natzaret dins un sacotell. El nen s'ha tornat a dormir com si res dins d'una cabassa.

"Jahveh! Jahveh! Per què permeteu aquesta injustícia?", murmura Josep, desolat.

"Benaaurats els pobres perquè és vostre el Regne de Déu... Benaaurats els qui ara ploreu perquè sereu consolats...", li respon una veu feble, vinguda de no sap on.

Els dos esposos es giren vers on hi ha l'infant. En la seva carona, rodona com la lluna, hi descobreixen el primer somniure des que ha vingut al món.

"Va! Fora tots d'una vegada!", crida el centurió. Després posa una corda d'espart de banda a banda de l'entrada de la cova, penjant-hi una ordre del governador romà: "Prohibit okupar-la". ■

PERE MADRENYS I CABALLE

Disbauxa general

La veritat és que tenim una classe política i judicial que no ens la mereixem.

A qui se li expliqui que gent de tan alta qualificació intel·lectual cobra els sous que cobra treballant amb dedicació, honradesa i entrega no s'ho creu. Què mou a aquesta gent, doncs? Segur que és la vocació, l'abnegació personal i la seguretat d'estar treballant per un món millor. I si això fos poc per la seva voluntat cívica encara els toca suportar la desconsideració social.

Conyes a part; el cert és que ara tota la carrera judicial està cnspada perquè al Fiscal General de l'Estat li volen apujar un 80% els seus honoraris. I es queixen, és clar, que als altres els augmentin l'1,8%, i punt. Dit així sembla una vacil·lada però potser s'hauria d'aprofitar el rebombori per posar ordre al desordre salarial de l'Administració.

És evident, i no fa falta trencar-s'hi gaire la closca, que no és acceptable ni comprensible que el president del Govern cobri uns vuit milions anuals menys que el president del Tribunal Suprem, ni que un magistrat del Suprem superi amb cinc milions els ingressos anuals d'un ministre.

En aquesta línia s'hauria de plantejar si és lògic i raonable que el president del Govern cobri dotze milions i mig de pessetes cada any, tenint en compte que existeix un nombre força elevat de càrrecs públics que supera i «fins i tot» dobla aquesta quantitat.

Tradicionalment la baixa remuneració dels alts càrrecs de l'Administració s'ha vist compensada amb poltrones en empreses públiques mitjançant la participació en els seus Consells d'Administració. D'aquesta manera és possible equilibrar els sous mensuals.

Per tant, si és exigible una adequació dels salaris a la responsabilitat que comporta alguns càrrecs, igualment és raonable acabar amb aquesta espècie d'assegurança de vida que suposa el pas pels departaments ministerials. Ni s'entén per què un ministre ha de tenir un sou baix per la seva alta representació, ni per què una vegada abandoni el seu càrrec continuï cobrant. Si l'Administració vol comptar amb professionals de primera fila, els ha de pagar amb

els mateixos sous que cobrien en una empresa privada. Contràriament, es refugiarien en l'Administració aquelles persones menys capacitades i els trepes, utilitzant-la per als seus fins personals.

En definitiva, i sobre el que cobren o deixen de cobrar els empleats de l'Administració (ja sigui a les alçades, al mig o arran de terra), no és més que un exercici de voluntat innecessari. El que sembla més productiu i realista és exigir un compliment puntual i eficaç del treball encomanat, acompanyat d'una remuneració d'acord amb la del mercat.

Tot això és exportable als ajuntaments, i més concretament al del nostre poble. D'un temps cap aquí, sembla que ha arribat la disbauxa general: pujades salarials de més d'un 100%, això sí, encobertes amb una dedicació més que discutible i pagament a regidories sobre responsabilitat i titularitat (dos conceptes que el mateix càrrec comporta però que es paguen a part). La participació de tot l'Equip de Govern en les Comissions, sigui amb vot o sense, també comporta una retribució econòmica.

Però tant se val, la qüestió és omplir la nòmina mensual. El que sap més greu és que amb falses excuses ens volen fer creure a tots que les altres forces polítiques ja hi estan d'acord. Només cal dir que, en els propers quatre anys, la disbauxa costarà al nostre poble uns deu milions de pessetes més del que fins ara venia costant; tot i que les forces fora de l'Equip de Govern deixen de valer al municipi uns dos milions de pessetes. Deixo el tema a la valoració de cada veí.

Ara que sembla que en aquest poble comencen a sortir els complex i que, a més a més, ens acompanya la bona marxa general de l'economia que genera uns molt bons ingressos al municipi, seria bo aprofitar per escombrar la casa i posar les coses al seu lloc.

Compte, la recepta ha de ser extensiva a tothom, no només als que ara estan en dansa. Demà, inexorablement, en seran d'altres. ■

ALFONS OLIVER I ALUART

La importància de tot allò autòcton

Vaig estar en una taula memorable, fa pocs dies. S'hi reunien els dos fills d'un gran cuiner, un d'ells també cuiner i mestre de cuiners i que acaba de veure reeditat a França un llibre sobre cuina tradicional occitana. La nissaga culinària d'aquests homes es remunta molt enrere: l'avi i l'oncle avi havien estat, al seu torn, l'un cuiner a l'Orient Express -en els temps mítics d'aquest ja per si mateix mític tren de luxe- i l'altre cuiner del rei d'Anglaterra; la rebesàvia també cuinera... tota una genealogia dedicada al bon menjar.

Sentir-los passar-se receptes i consells de com cuinar millor aquest o aquell plat era regalar-se les orelles. Més encara quan començaven amb allò... «i te'n recordes?, el pare hi posava allò» o «sí, però l'àvia ho feia aixà». Com dic, un luxe per a les orelles.

Aquest fet puntual, deliciós per a una amant de la cuina i el món que representa, em va dur a fer unes quantes reflexions. La més important i primera, que és tot un guany (des del meu punt de vista), que es reedita al país veu un llibre que es va escriure fa més de vint anys i el tema del qual és la cuina tradicional, les arrels guardades a cases particulars de plats més antics que la memòria de generacions. Sobretot si pensem en la simbòlica proximitat del canvi de segle i mil·lenni. És un triomf per a la cuina de sempre. Significa que potser tot no està perdut i que encara es pot revifar l'ànim de moltes i molts entre nosaltres per conservar i repetir una tradició que hem heretat i que, malauradament, es perd dia a dia.

Per què? Perquè les dones a les cases ja gairebé no cuinem, altra feina tenim. Perquè quan la gent es reuneix per celebrar quelcom surt, no es queda a casa, ja que cuinar per a molts quan es tenen poques hores per anar a comprar i per a les preparacions és una cosa molt feixuga. Perquè per fer bons plats de festa s'han de tenir receptes i s'han d'haver après i, tal i com estan les coses, moltes famílies ja no poden ensinistrar els seus fills i filles en l'art de cuinar els vells plats que plauen tothom. Un exemple? Quantes i quants no van a comprar els canelons ja preparats?

No tinc res en contra de les preparacions que estalvien feina, per a qui les vulgui i no pugui entretenir-se. Hi ha molts productes preparats amb seriositat i bons components.

No es tracta de «jutjar» el canvi dels temps, sinó de fer-ne una reflexió. Les coses han canviat molt de pressa en aquesta darrera meitat del segle, tant, que no som ni conscients d'allò que, canvis aparentment nimis, signifiquen en el gavadal de cultura que es perd.

Hi ha nenes i nens a les escoles que han d'aprendre què és una carxofa i una bleda, no n'han vist mai. I no són infants petits, sinó de set i vuit anys. Una professora d'alimentació a Perpinyà va tenir protestes de pares, ara fa uns anys, perquè va ensenyar els alumnes d'un taller

del gust a fer puré de veritat (bullint les patates, passant-les pel tamis, afegint-hi un bon tros de mantega, un xic de nou moscada...). Es queixaven perquè els nens llavors a casa demanaven o exigien -segons els casos- que se'ls fes puré de veritat (o pèsols frescos...), i no de sobre, liofilitzat.

L'alimentació no és només sobreviure. Allò que incorporem al nostre organisme ens constitueix i estructura per dins, configurant el que serà el nostre capital orgànic per créixer i mantenir-nos saludables. Per fora, pel que fa als sentits, al plaer lligat constitutivament a l'acte de menjar, hi ha molt a dir. Perquè aquesta manera d'enfrontar-se a un acte necessari i ineludible com menjar, és una qüestió d'educació.

On vull anar amb tot això? Vaig a parar a prendre'm aquesta faceta com una més -si mirem en la perspectiva de tot el que està passant al nostre voltant en la majoria de plans de la nostra vida- de l'empobriment de la cultura autòctona per ser una uniformització generalitzada i, sovint, mancada de criteris. I això és denunciabile, ens n'hem de conscienciar i hem de voler-ho canviar.

El productor de Roquefort que va ser absolt fa mesos a París per haver sistemàticament atemptat contra l'empresa McDonalds en la seva regió, fent així una acció -no massa legal, diguéssim- en pro dels drets dels produc-

reals o llegums que trobem en els nostres pans de cada dia solen ser procedents de països menys desenvolupats. Allà s'hi conreen en grans quantitats vegetals genèticament controlats. Quan consumim aquests productes no estem beneficiant els pagesos d'aquells potencials tercers móns. Estem engreixant els guanys d'un laboratori que pertany a una gran multinacional de la química. Que, per a més inri, té el monopoli del conreu i dels pesticides d'aquells cereals o vegetals, en general.

Controla, per tant, la minsa economia d'aquell país. Té a les seves mans la venda de les llavors (perquè, clar, darrere dels plans d'expansió econòmica proposats des del «primer món» al tercer, hi ha la venda de noves llavors «més resistents», cosa que significa que en el país afectat s'abandona el conreu de varietats que per segles s'havien treballat adaptant-les a les condicions de temperatura, humitat, paràsits, tipus de terres... del lloc concret). Una nova forma de dependència, d'esclavitud si voleu, a escala mundial.

Fa pocs dies sortia a la premsa que s'ha descobert que una varietat genèticament controlada del blat de moro contamina el terreny on creix durant setmanes, cosa que fa, per exemple, que les larves de tants insectes i animals que viurien en aquell lloc morin. Penseu les conseqüències: no poden viure-hi ocells, per exemple. El que no se'ns deia era quin efecte sobre els humans pot haver estat exercint aquest blat de moro (perquè, molt important!, ara es fa públic aquest article... però aquest cereal fa temps que es conrea!).

Les multinacionals no juguen amb res més que amb la nostra salut (per què els infants del nostre món, cada vegada millor alimentats i cuidats mèdicament, presenten un índex cada vegada més alt d'al·lèrgies?).

En una taula rodona a la qual vaig assistir s'afirmava que el gran problema del segle vinent serà l'alimentació. Fa uns anys, parlava amb un eminent lloretenc que dirigeix un projecte americà a Stanford (Califòrnia) que té relació amb la supervivència de l'espècie humana, i em deia que no cal preocupar-se per la contaminació en general: el nostre primer i gran problema, i imminent, serà l'aigua potable.

Així doncs, tal com estan les coses, ja no caldria fer reflexions profundes i esforços per no perdre les especificitats i costums propis de cada comarca, per no deixar-nos emportar per les modes ben planificades pels màrquetings (aquesta disciplina sí que funciona), exigir més per la qualitat i procedència del que comprem, saber que el luxe veritable està en la qualitat, no en l'embolcall de paper de cel·lofana i els anuncis televisius,...

El meu desig per a l'any 2000 (l'últim del segle i del mil·lenni) és poder comprovar que el seny atribuïble a tota la humanitat faci que hi hagi una reacció davant de la uniformitat i una lluita pacífica per la defensa d'allò que ens distingeix, per allò autòcton, per tot allò que des de la diferència ens fa a tots, a tot el planeta, més rics d'experiències, més savis, més sans. ■

CLARA PERXACHS I JUANDÓ

tes regionals d'aquella regió de França i en contra de la «comida basura» (entre nosaltres, m'agrada no trobar un equivalent en català, tot i que de fet, també en mengem) és tot un símbol del temps que ens ha tocat viure. Mentre que als productes autòctons se'ls pressiona sistemàticament cap a la desaparició o la classificació com a articles de luxe i, per tant, esdevenen cada vegada més inassequibles (recordeu, si no, com s'ha apujat la meravella de meravelles que és un bon «Jabugo» en pocs anys) ens veiem envaits per tota mena de menjars l'origen i qualitat dels quals desconexem i que pertanyen a una «nova cultura» del menjar.

Els bons productes darrere dels quals s'amaguen un món de persones que treballen amb uns criteris de qualitat i artesanalitat, que són diferents segons països i comarques, reben les pressions per al consum i el conreu d'altres productes cada vegada més sintetitzats, més controlats i, el que és més important, més introduïts per unes empreses (l'origen de les quals queda esborrat enmig del pas de mà en mà) multinacionals que vetllen pels seus monopolis i interessos econòmics, no per la millor qualitat.

Pensem en el pa. Que n'és de bo el pa, quan és pa.

Però molts de pans duen un tant per cent de farines que no són de blat. Altres farines no especificades que vénen de ves a saber quin punt del globus. Aquests ce-

Membres de la cobla-orquestra Unió Artística de Vidreres de la temporada

1929-1930 D'esquerra a dreta, fila de dalt: Vicens Xarbau, Brunu Estañol, Alfons Mercadé, Moisès Vergès, Esteve Xarbau i Rafel Farriol; asseguts: Magret, Anton Cortés, Josep Rovira (director), Josep Xarbau i Antoni Farriol (fotografia original realitzada per Fagnoli de la col·lecció d'A. Farriol)

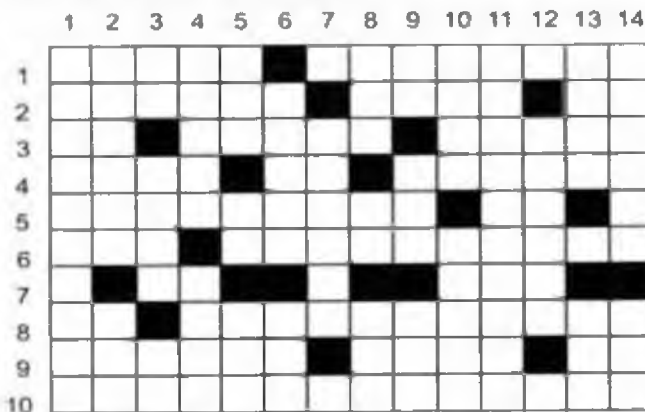

Plantilla del Club de Futbol Vidreres de l'any 1929 D'esquerra a dreta, drets: Ros de Salt, Enric Guart, Narcís Fullà, Francesc Bianch, Rafael Jordà, Jaume Jansana, Josep Massa, Josep Sagrera i Josep Ros (entrenador); asseguts: Josep Balmanya, Jaume Massa i Joaquim Borrell (fotografia original de la col·lecció de Pepita Balmanya).

Fem poble tot entretenant-nos

HORIZONTALS: 1- Dret i deure que tenim tots. Esper amb jocs, joguines i altres materials lúdics adequats. 2- Peus de cam molt apreciada, daurades. Recipient portàtil més ample de la boca que del fons, fet de canyes i vimets. El del dia és fresc, al revés. 3- Romanes escrites en bolgraf. Així ha de ser la llei per a tots. Capital d'Algèria. 4- Unes mai posades en els menús. Inútil, al revés. Remers, etc., que van a la proa d'una nau, d'esquena. 5- No ens enganyem, la gent gran és la millor dels nostres nets. Veus mudes. Mil romans. 6- Els cal cap per tenir un capell. Actitud que ens sembla que no diu gaire res en favor de qui la practica. 7- L'última de la sort. El fresc és el del dia, al revés. Vocal que ve al cas. Composició musical cantada, de forma lliure, a l'inrevés. 8- Nota musical que dona la pandereta. Equilibrar. 9- Estat sotmès a un comandament absolut. Japonès posat de cul. Es posen al mig del grup. 10- La plaça Lluís Companys no en té cap que la distingeix o la faci mereixedora d'una especial atenció.

VERTICALS: 1- Relatiu al mesurament de volums. 2- Gibrelleta. Nom de consonant. 3- La teva. El de rei gras es recull a la primavera i el de blat de moro entre agost i setembre. Meritat de preu. 4- Fixen el dia d'alguna cosa. Massa total d'aigua salada que hi ha a la Terra. 5- Imgació. Aliment que es posa a tots els àpats, de baix a dalt. Temps rígid, dolent. 6- Conseqüència de suar. Part fosca del dia. 7- Romana de la plaça. Acostumat, habitual. Una vocal del celler. 8- Fan cul. Hores mudes. Fan mig horror. 9- Nota musical que dona la mandolina. Estat de la terra que una ploguda ha fet apta per a treballar-la i sembrar-la. Planta que podeu trobar en molts horts de Vidreres de la qual se'n menja, en amanida, la tija tendra. 10- La vora no s'ha fet bé. Peça de roba amb grans dibuixos que bingué una gran importància en l'Època Gòtica i Renaixement. 11- Teleespectador. 12- L'altra vocal del celler. L'Ajuntament vol acabar amb els problemes que causen. Llatina. 13- Persona que en una colla va a la cua. Una romana de massa. Qui de Vidreres no ha vist el de Sant Martí? 14- Posa la proa del vaixell encarada al vent, a l'inrevés. A Vidreres es deixa veure el dimarts de Carnaval.

GIRALT

Anagrames

(Transformació d'una frase en una altra per la transposició de les seves lletres)

Faula que Rialles va preparar per al diumenge 12 de desembre

A SOLES EL VELL SI TÉ POR

.....
Alies d'un gran bandoler.

PERÒ ELL TÉ EL TORB GRAN A BLANES

Jeroglífic

Nom sencer, temps enllà, del nostre poble.

6 DE NOTA CAP

COSA HE DE PAGAR

S A L E S

.....
Anagrames
EL PASTOR I LES OVELLES
ROGENT ALBQ. EL REBENTAPALLERS
Jeroglífic
VIDRERES DE CAULES
6 (VI) DE (D) NOTA (RE) CAP COSA (RES) HE DE PAGAR (DE) SALLES
(AULES) I (AMB ACCENT) (.)

Fem poble tot entretenant-nos
Solucions

L'AVI PITU PER © QUIM BOU 1999

